VERSCHIJNT WEKELIJKS

9 OCTOBER 1954 No 5

Sjors van de Rebellenclub

Abonnement 20 cent.- Losse nummers 25 cent
Prijs voor abonné's op de Spaarnestad-weekbladen 12 cent

LAGER... LAGER... DE DRUK OP ZIJN GEHOOR WAS ONDRAAGLIJK. ZIJN LONGEN SCHEURDEN BIJNA, TOEN DANTES MET DE MOED DER WANHOOP WILD ZIJN MES GEBRUIKTE OM ZICH TE BEVRIJDEN. EN WELDRA..

...GEHEEL VERSUFT BEREIKTE DANTES DE OPPERVLAKTE VAN DE ZEE...
FRISSE LUCHT DRONG VOOR HET EERST SINDS DERTIEN JAAR ZIJN LONGEN BINNEN!

EERST TOEN DANTES ER ZEKER VAN WAS DAT DE CIPIERS WAREN HEENGEGAAN, STAK HIJ ZIJN HOOFD GEHEEL BOVEN HET WATER UIT EN ZWOM IN NOORDELIJKE RICHTING. WANT DRIE KILOMETER HOGEROP WAS DE SCHEEPVAARTROUTE. ALS ZIJN KRACHTEN HET UITHIELDEN EN HIJ HAD GELUK, DAN ZOU HIJ GERED WORDEN. HET WAS EEN KLEINE KANS... MAAR DANTES HAD ZOVELE JAREN IN DE DIEPSTE WANHOOP GELEEFD, DAT DIE KLEINE KANS ZIJN HART DEED OVERLOPEN VAN VREUGDE, TOEN HIJ ZORGVULDIG ZIJN KRACHTEN SPAREND VERDER ZWOM...

HET LOT WAS HEM NU GUNSTIG GEZIND, WANT ENIGE UREN LATER...

MET INSPANNING VAN AL ZIJN KRACHTEN GELUKTE HET DANTES AAN BOORD VAN HET KOOPVAARDIJSCHIP TE KOMEN

ZO EINDIGDE DE GEVANGENSCHAP VAN EDMOND DANTES. HIJ VOEGDE ZICH BIJ DE BEMANNING EN WERKTE HARD MET ÉÉN GROOT DOEL VOOR OGEN: NAAR HET VERLATEN EILAND MONTE CHRISTO TE GAAN. HIJ MOEST GEDULD HEBBEN, WANT HIJ MOCHT GEEN ACHTERDOCHT VERWEKKEN! MAAR GEDULD HAD DANTES IN DE VOORBIJE VERSCHRIKKELIJKE JAREN WEL GELEERD!

MAANDEN GINGEN VOORBIJ EN TOEN BEREIKTE OP ZEKERE DAG EEN KLEIN ZEILSCHEEPJE DE BARRE ROTSACHTIGE KUST VAN EEN KLEIN FRANS EILAND

EN ZO KLONK IN HET BEGIN VAN 1838 EEN NIEUWE NAAM DOOR DE SALONS VAN PARIJS - DE NAAM VAN DE GRAAF VAN MONTE CRISTO!
HIJ SCHEEN VEEL GEREISD TE HEBBEN EN WAT NOG BELANGRIJKER WAS: HIJ SCHEEN ONMETELIJK RIJK TE ZIJN! DOCH ONDER DE VELEN, DIE ZO OPGEWONDEN SPRAKEN OVER DE GEHEIMZINNIGE VREEMDELING, WAREN ER ENKELEN, DIE GEBEEFD ZOUDEN HEBBEN VAN ANGST, INDIEN ZIJ GEWETEN HADDEN WIE DIE GRAAF IN WERKELIJKHEID WAS...

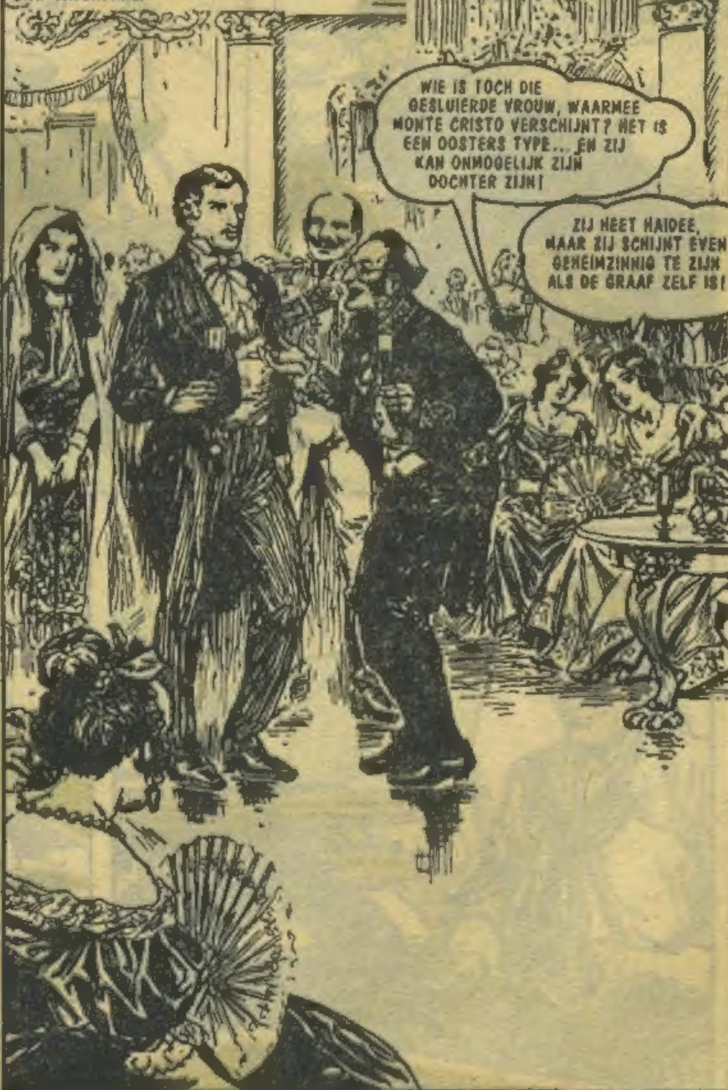

...EN DAN WAS ER NOG IEMAND EEN SCHONE, DOCH TREURIGE VROUW. DRIE JAREN LANG HAD MERCEDES OP NIEUWS VAN HAAR VERDWENEN BRUIDEGOM GEWACHT! GEBROKEN EN WANHOPIG WAS ZIJ TENSLOTTE MET FERNAND GETROUWD, DEZELFDE MAN DIE HAAR GELUK VERNIETIGD HAD. MERCEDES, DIE NIETS VAN DAT ALLES AFWIST, WAS EEN GOEDE, LIEVE ECHTGENOOT, DOCH NIMMER KON ZIJ HAAR JONGE ZEE-KAPITEIN VERGETEN, DIE OP ZULK EEN GEHEIMZINNIGE WIJZE OP DE DAG VAN HAAR HUWELIJK, ZO VELE, VELE JAREN GELEDEN, WAS VERDWENEN...
EN ZONDER DAT ZIJ HET WISTEN, ZOU EDMOND DANTES ANDERMAAL IN HUN LEVEN TREDEN!

ONVERWACHTE BUIT

Buiten, op de barre vlakte van Labrador, was de koude haast ondraaglijk. Het vroor bijna vijftig graden en tevergeefs probeerden de rendieren met hun hoeven de bevroren sneeuw weg te krabben om het schrale mos daaronder te bemachtigen. Uitgehongerde wolven trokken in troepen over de toendra's en niet zelden gebeurde het, dat ze elkaar aanvielen, waarna de zwakste in een verbitterd gevecht werd gedood en door de andere verslonden. Dicht bij de Hudsonbaai, in de eindeloze eenzaamheid van het bevroren land, stond de igloo van Oerk; een ronde hut van ijsblokken, die met sneeuw aaneen waren gevoegd. Daarbinnen was het behaaglijk. Het ijs en de sneeuwlaag daaroverheen hielden zelfs de felste koude tegen. Het was nog heel vroeg in de morgen. Ayna, de vrouw van Oerk, was zojuist opgestaan. Ze stak de lamp aan, een ijzeren bakje, dat met traan was gevuld, en een heldergele vlam verlichtte het vertrek. In hun bed van beren- en robbenhuiden lagen Oerk en de kleine Imak nog te slapen. Oerk snurkte zachtjes en Imak glimlachte in zijn slaap, alsof hij van iets prettigs droomde.

Ayna maakte het voedsel klaar: een eenvoudig maal, dat uit gedroogde vis en zeehondenspek bestond. Daarna wekte ze Oerk en de kleine Imak. Nadat ze hadden gegeten, trokken Oerk en Imak hun zware bontjassen aan en smeerden hun gezicht in met vet. Ze zouden die dag gaan vissen. De kleine stukjes spek, die als aas moesten dienen, had Ayna al klaargemaakt. Imak vulde er zijn zakken mee en nam de lijnen, waaraan zware stalen haken waren bevestigd. Oerk schoof het ijsblok opzij, dat de igloo afsloot en vader en zoon verlieten de hut. Het was halfdonker buiten en ondanks het vet, waarmee ze zich hadden ingesmeerd, deed de ijzige kou hun huid tintelen. Oerk liep licht voorovergebogen. Hij droeg een korte speer en een bijl over zijn schouder en de bevroren sneeuw kraakte onder zijn laarzen, bij elke stap die hij deed. Ver was het niet naar de baai, niet meer dan een paar honderd meter, en veel verschil tussen het land en het water was er niet te zien. Beide waren met ijs bedekt en de vage schemering van de poolstreek maakte het nog moeilijker om te onderscheiden, waar het land eindigde en de zee begon. Even uit de kust, waar het ijs iets minder dik was, begon Oerk te hakken. Splinters ijs vlogen naar alle kanten en het geluid van de bijlslagen klonk ver over de stille, witte vlakte.

....en samen met Oerk brachten ze de walrus op het ijs.

Toen het donkere water van de poolzee eindelijk te zien kwam, waren er bijna twee uren verstreken. Imak rolde een lijn af en sloeg behendig een stukje spek aan de haak. Daarna liet zijn vader de lijn in het water zakken en wachtte geduldig af. Heel lang duurde het niet, eer de eerste vis hapte. Een ogenblik wachtte Oerk, toen sloeg hij met een ruk de lijn op en een grote, grijze kabeljauw spartelde op het ijs. Imak deed een nieuw stuk spek aan de haak en voor de tweede maal zakte de lijn naar de diepte. Imak zat op zijn hurken en keek gespannen naar het donkere water, terwijl Oerk voor zich uit staarde en op het moment wachtte, dat de lijn in zijn handen zou bewegen.

Plotseling gebeurde dat. Het snoer schoot naar de diepte en even snel haalde Oerk het op. Terwijl hij de vis door het water sleurde, klonk er rumoer onder het ijs, een geluid alsof er een paar kaken op elkaar sloegen. Aan de andere kant van de lijn werd met reusachtige kracht getrokken en Oerk begreep, dat het niet de vis was die dit deed. Hij zette zich schrap en wikkelde het snoer een paar maal om zijn handen, maar de geheimzinnige kracht daar beneden bleek sterker te zijn dan hij. Langzaam maar zeker voelde Oerk, dat hij de strijd ging verliezen. Imak had verwonderd toegekeken, hoeveel moeite zijn vader had om deze vis uit het water te krijgen, maar eindelijk drong het tot hem door, dat er iets ongewoons aan de hand was. Er klonk een snuivend geluid uit de diepte en Imak had nog nooit een vis gezien, die zo'n geluid voortbracht. Haastig greep hij de speer, rolde het koord af, dat aan het eind daarvan was bevestigd, en wierp het wapen met al zijn kracht in de bijt. Als antwoord daarop klonk een luid gebrul. De lijn schudde en zwiepte en Oerk, die hem snel van Imak had overgenomen, moest zich tot het uiterste inspannen om niet voorover te worden getrokken. Toen voelde hij, dat de spanning op het koord minder werd. Het water begon te golven en een grote, grauwe kop met een paar stevige slagtanden verscheen aan de oppervlakte.

„Een walrus!" riep Oerk. Hij pakte de bijl en gaf het dier met de stompe kant een paar slagen. De walrus bewoog zich niet meer. Hij zat voor het grootste gedeelte onder het ijs en alleen zijn kop, met de vervaarlijke, blinkend witte slagtanden, was zichtbaar. Oerk nam de bijl en begon de bijt groter te maken, terwijl Imak een stuk spek in zijn mond stak dat eigenlijk voor de vissen was bestemd. Het duurde lang, eer de opening in het ijs groot genoeg was om de walrus door te laten, maar voor het zo ver was, had Oerk hulp gekregen. Een paar Eskimo's, die niet ver van Oerk's igloo woonden, kwamen met een slee. Ze hadden lange, sterke lijnen bij zich, die ze 's zomers voor de robbenjacht gebruikten, en samen met Oerk brachten ze de walrus op het ijs.

Naast de igloo, zo diep, dat de wolven er niet bij konden, begroef de Eskimo zijn buit. Over het barre land van Labrador joeg de ijzige, naaldscherpe sneeuw en fel was de koude, maar naast de hut, in de hardbevroren grond, veilig voor de hongerige dieren, zat de walrus, en dat betekende voor vele maanden voedsel. Die winter zouden Oerk en zijn gezin geen gebrek hebben.

Het vreemde

Ineens sperde Joop zijn oren wagenwijd open.

Twee grote booswichten werden door toedoen van Joop aan de politie overgeleverd. Hoe dat ging vertelt dit verhaal.

Omdat hij was overgegaan naar de tweede klas van de H.B.S., had Joop Hofdijk van zijn vader en moeder een extraatje voor zijn vacantiespaarpot gekregen.

Al het geld was in zijn niet al te vette varkentje verdwenen, behalve één gulden, waarvoor hij vanavond met zijn vriend Henk Liebrecht naar de bioscoop mocht. Daar draaide de film „Danny in handen van de Arabieren", een verhaal vol spanning en avontuur, dat de jongens dolgraag wilden zien.

Joop zou nog een definitieve afspraak maken; hij ging naar de telefoon om zijn vriend op te bellen. Hij draaide 3 8 6.... Hé, dacht Joop. Wat is dat? In de verte hoorde hij stemmen. Hij luisterde. Zeker wel een stuk of vier mensen die door elkaar heen spraken. Dames en heren....

Het bleek dat een storing in de telefooncentrale de oorzaak van dit vreemde verschijnsel was. Joop probeerde te verstaan wat die mensen zeiden. Een van de dames lachte onophoudelijk en de andere had het over een hondje. Veel zachter waren de mannenstemmen te horen. Met ingehouden adem probeerde Joop te ontcijferen wat ze zeiden, maar de dame met de lachaanvallen verhinderde hem dit.

Ineens sperde Joop zijn oren wagenwijd open. Had hij het goed verstaan? Een van de mannen had iets gezegd van „vanavond onze slag maar slaan....!" Gespannen stond Joop te luisteren. Weer lachte de dame. Joop kon niets horen; hij had haar wel weg kunnen kijken. Toen — hoorde hij het goed? — zei een van de mannen: „Westerstraat...." en even later ving Joop het getal 10 op. Zijn nieuwsgierigheid werd geprikkeld toen hij tussen het lachen van de ene dame en het gepraat van de andere nog een getal hoorde: „5682". Hij luisterde scherp, maar plotseling was het gepraat weg en hoorde hij weer: „Tuut-tuut-tuut."

Joop legde de hoorn op het toestel en wist niet wat hij moest doen. Hij piekerde en kreeg een inval. Weer draaide hij: 3 8 6.... Hij wachtte, maar hoorde niets. Resoluut draaide hij toen de 5, het laatste cijfer, en kreeg meteen daarna zijn vriend Henk aan de lijn. „Zeg, Henk, ik heb twee kaartjes genomen voor mórgenavond, dat kwam beter uit!"

Aan de andere kant van de lijn stamelde Henk: „O, wat jammer. Ik had er zo vast op gerekend. Maar er is niets aan te doen. Ja? Morgenavond? Oké! Ik kom je om half acht halen."

Diezelfde avond om half acht ging Joop van huis. „Meteen uit de film thuiskomen, hoor," had zijn moeder hem nog gewaarschuwd. Na een kort „Ja, moeder" trok Joop de deur achter zich dicht. Hij zette er een flinke pas in, want de Westerstraat was wel twintig minuten lopen en Joop had geen rust, vóór hij er was. Hij dacht er onderweg aan of het toch niet beter was om de politie te waarschuwen, maar ze zouden op het bureau zijn avontuurlijke jongenspraat niet geloven en niets geheimzinnigs achter het vreemde telefoongesprek zoeken.

Joop wist echter stellig, dat er iets niet in de haak moest zijn.

Toen hij in de Westerstraat aankwam, flitsten hem voor de zoveelste maal de gegevens door zijn hoofd: ....vanavond onze slag maar slaan........ Westerstraat ....tien ....5682....! Zenuwachtig keek hij om zich heen in het rond. Tien zou het huisnummer van het slachtoffer wel eens kunnen zijn. Hij ging

„Meneer, hebt u ook een wagen staan, die het nummer 5682 heeft?"

telefoongesprek

„Ik moet onmiddellijk weten wie nummer 5682 heeft."

er op af, maar bemerkte dat op dit nummer een autogarage was gevestigd, die dag en nacht geopend was. Misschien zouden de boeven de garagehouder willen overmeesteren en een auto stelen. Ja, natuurlijk, en dat nummer 5682 behoorde bij de wagen, waar ze het op gemunt hadden.

Joop kon wel juichen van opwinding. Hij stapte onmiddellijk naar de garagehouder toe en vroeg: „Meneer, hebt u hier ook een wagen staan, die het nummer 5682 heeft?" De autobaas keek verwonderd over deze vraag. „Dat weet ik niet uit mijn hoofd, jongeman; ik zou het na moeten kijken."

„Nou, als dat kan, meneer," deed Joop. „Het is erg belangrijk!" Het ernstige gezicht van de H.B.S.-leerling scheen wel enige indruk op de garagehouder te maken, want hij zei: „Ik zal het eens even nazien" en toen verdween hij in het hokje om zijn klantenlijst te raadplegen. Joops hart bonkte hem in de keel. Hij zou de man meteen maar vertellen wat er aan de hand was, en dan zouden ze de politie kunnen opbellen en maatregelen nemen. „Het spijt me, jongeman, ik kan het niet vinden," vertelde de autobaas. De plannen, die Joop intussen al had opgebouwd, stortten als een kaartenhuisje in elkaar.

„Ik dank u voor de moeite," zei Joop en vertrok.

Het was intussen bij tienen geworden. Doelloos slenterde hij door de Westerstraat, steeds maar herhalend wat hij door de telefoon had gehoord. Hij besloot juist om maar naar huis te gaan, toen hij langs een telefooncel kwam, waar een man naar binnenging. Wat een boevengezicht, dacht Joop en ineens begon zijn hart sneller te kloppen. Hij draaide zich om en keek. Juist zag hij hoe de man een 6 draaide, daarna een 8 en tenslotte een 2.

Joops adem stokte hem in de keel. Hij stond als aan de grond genageld. De man kreeg hem in de gaten, legde de hoorn op het toestel, gooide de deur van de cel open en snauwde: „Wat mot jij? Maak dat je wegkomt, kwajongen!" Joop zette het op een lopen en kwam later hijgend de garage van nummer tien binnenstormen. De autobaas stond in het hokje een klant te helpen. „Ja, het is precies tien uur," hoorde hij hem zeggen. Er flitste iets door Joops hoofd. „Tien uur!" Het uur van de boeven!

„Mijnheer, mag ik even opbellen," hijgde hij. „Hé, ben jij het," lachtte de man. „Moet je weer een autonummer hebben?"

„Nee, meneer, de politie. Mag ik even bellen?" zei Joop gehaast.

„Nummer 4444. Draai maar," antwoordde de man.

Nog geen twee minuten later gierde een politiewagen de straat in en stopte voor de garage. De man in de telefooncel was verdwenen en er was niets bijzonders te bespeuren. „Wat was ook weer dat nummer, dat je zo juist door de telefoon meedeelde?" vroeg de politieman.

„5682," ratelde Joop uit zijn hoofd op.

„Eens even kijken." De politieagent pakte de telefoon, draaide 00 (de inlichtingendienst) en beval: „Ja, juffrouw, met de politie. Ik moet onmiddellijk weten, wie nummer 5682 heeft." Iedereen hield zijn adem in. De grote agent speelde met zijn ene hand met zijn revolvertas. „Wat zegt u? Ja, de heer W. A. Verbraak, directeur handelsbureau IMPO, Westerstraat 137! Ik dank u voor de inlichtingen." De politieman smeet de hoorn op de haak, rende naar buiten, startte de wagen en gierde weg.

„Ga d'r achteraan, jô!" adviseerde de autobaas.

„Ja, meneer," en wég was Joop. Hij zette het op een hollen en kwam juist bijtijds bij nummer 137 aan om te zien hoe twee agenten met getrokken revolvers twee lugubere mannen het huis uithaalden en in de politiewagen duwden. Joop herkende een van de mannen: de man uit de cel! De grote agent merkte Joop tussen de enkele omstanders op en schreeuwde, terwijl de wagen wegreed: „Kom morgen even op het bureau!"....

* * *

De volgende dag vertelde de inspecteur, dat door Joop's toedoen twee bekende figuren uit de onderwereld in hun kraag gegrepen waren. De mannen hadden de gewoonte om op de volgende manier in te breken. Ze belden de betrokkene op om te vertellen, dat een familielid een ernstig ongeluk had gekregen en in levensgevaar verkeerde. Op die manier lokten ze het slachtoffer uit zijn huis en hadden dus vrij spel.

„Je hebt ons een grote dienst bewezen," verklaarde de inspecteur van politie. „En kijk eens. De heer Verbraak, bij wie de inbraak gepleegd zou worden, biedt je uit dankbaarheid dit aan." Joop maakte het kleine envelopje open, haalde er een kaartje uit te voorschijn en las: „Op vertoon van dit bewijs is bij ondergetekende een bedrag aan geld af te halen voor een vacantiereisje voor twee personen. W. A. Verbraak."

Diezelfde middag verklaarde Joop's vriendje Henk, dat hij het helemaal niet erg meer vond, dat de filmvoorstelling van de vorige avond niet was doorgegaan. De jongens hadden er een fijne vacantie voor in de plaats gekregen.

1. „Hopsalderire... Hopsaldera!" lacht Dollie Dimpel, terwijl het speelgoedsoldaatje het springtouw zwaait. „Laat mij ook eens met dat touw zwaaien," vraagt Tommie's paard. „Dan kunnen jullie allebei springen!"

2. Maar voordat Tommie's paard het touw kan pakken, komt Tex, de cowboy, aanrennen. „Jippie!" roept hij vrolijk. „Hallo, Dollie! Hallo, Tommie! Willen jullie eens een paar aardige kunststukjes van mij zien?"

3. „O, wat graag," zeggen Dollie en Tommie. Het volgende ogenblik staat de cowboy Tex op zijn hoofd op de rug van het paard Blekkie, zijn trouwe ponnie. Het lieve dier gaat zelfs op zijn voorpoten staan.

4. Dollie en Tommie klappen in hun handen van blijdschap en bewondering als zij dat zien. „O, dat is nog lang niet alles," lacht Tex. „Ik zal jullie eens een paar kunststukjes met mijn lasso laten zien!"

1. Mama varken is met haar kinderen aan het spelen en Jannetje wil de biggetjes vangen. Maar dat gaat niet zo gemakkelijk.

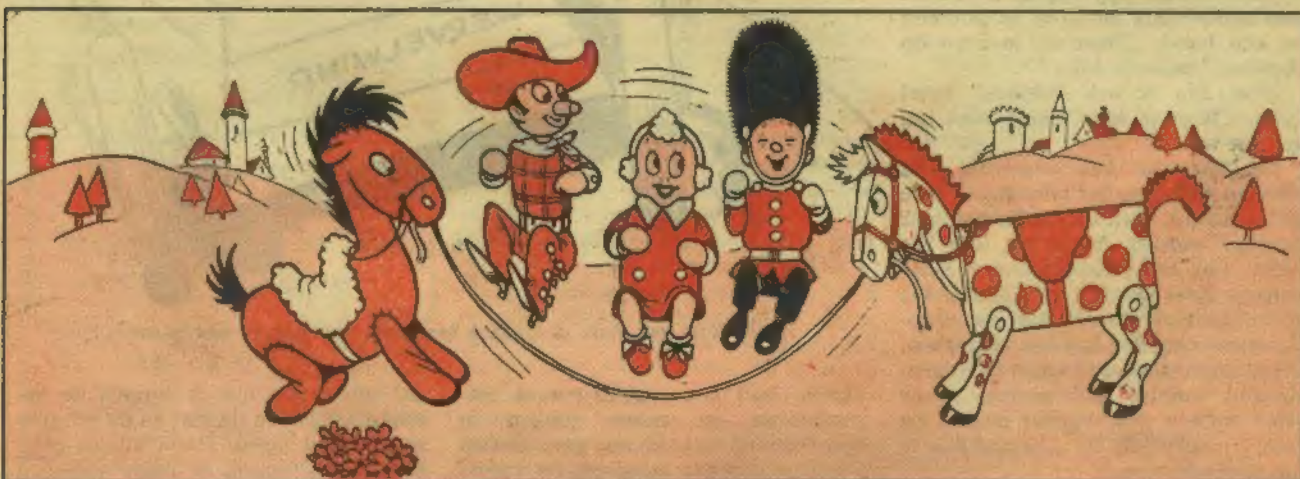
2. Jannetje heeft beloofd een ritje te maken rond de boerderij. „Schiet op," zegt hij. „Het wordt tijd, dat we vertrekken."

5. De kunststukjes van Tex zijn zo aardig, dat Tommie en Dollie helemaal vergeten naar Billie, de geit, te kijken. Geiten eten zowat alles en heel rustig staat deze 't springtouw op te peuzelen!

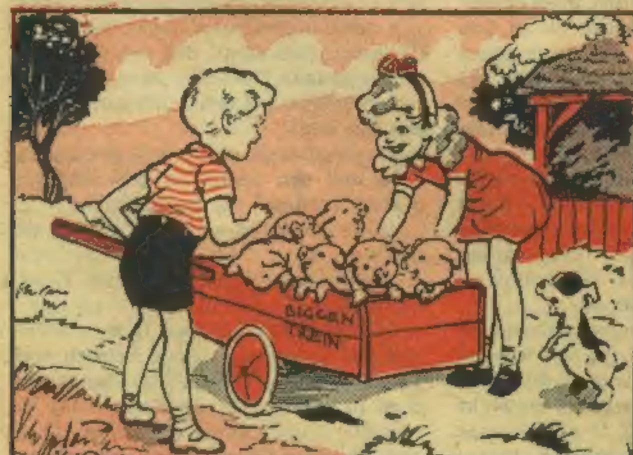

6. Plotseling ziet Tommie wat Billie aan het doen is en jaagt hem weg. Maar het is helaas al te laat. Het hele springtouw van Dollie is al in zijn maag verdwenen, en de arme Dollie is ontroostbaar.

7. Tommie is echter een heel verstandige soldaat en hij komt te hulp. „Wij kunnen evengoed touwtje springen," zegt hij. „Als Blekkie en mijn paardje de lasso van de cowboy Tex vasthouden, kunnen we alle drie springen!"

8. Dat was een goed idee! Eerst wil Blekkie niet, maar als hij ziet hoe gemakkelijk het gaat, zwaait weldra ook hij het springtouw rond en Dollie, Tommie en de cowboy Tex gaan alle drie springen dat het een lust is.

3. Nu Jannetje ook helpt, duurt het niet lang of alle biggetjes zitten in het rijtuig. „Haha, wat zullen ze een pret hebben!"

4. Toen mama varken al haar kinderen in de wagen zag zitten, kwam zij naderbij. „Weet je wat, ik zal de wagen trekken!" zegt ze.

De zeepkistenwedstrijd

DOOR CARLO MUNTINCK

Frits Branders liet het hek van de achtertuin dichtvallen en floot. Zijn vriend Kees, de zoon van dokter Gruin, staakte zijn gehamer en keek op. „Ha, die Frits! Kom je helpen?"

Frits Branders knikte. „Ik heb iets meegebracht," zei hij. Hij haalde triomfantelijk zijn hand achter z'n rug vandaan en hield twee wielen omhoog. Kees floot verrast tussen zijn tanden. „Ai! Hoe kom je daar aan?"

„In de stad op de kop getikt," zei Frits. „Prima, hè?"

Kees legde zijn hamer neer. „Jô, wat een prachtdingen. Zo hebben we ze juist nodig." Hij bekeek de wielen met kennersblik en woog ze keurend op zijn hand. „Daar zal ie even op tippelen," meende hij.

„Dat zou ik ook denken," vond Frits. „Moet je eens kijken, wat een kar dat wordt."

Die kar was het samenstel van planken en latjes, dat voor Kees op de grond stond. Tenminste, het moest een kar worden. Voorlopig leek het meer op een konijnenhok, maar volgens Kees was het de meest ideale vorm, die mensen ooit voor een zeepkistenauto hadden kunnen uitdenken. Hij klopte vergenoegd tegen de houten zijwand van het getimmerte. „Daar slaan we een prachtfiguur mee in de race," voorspelde hij. „Vooral nu we die wielen hebben."

„Dat dacht ik ook," zei Frits. „Let maar eens op. Van voren kleine wielen en van achteren grote; mooier kun je het niet hebben. Maar eh.... we mogen anders wel opschieten. Over een week is het al zover en voor die tijd moeten we 'm nog inrijden ook."

Kees nam de hamer weer op. „O, dat komt makkelijk voor elkaar. Over een dag of drie is ie kant en klaar." Hij dreef met een paar flinke slagen een spijker in het hout, waarna hij even wachtte om het resultaat van zijn werk te bekijken. Frits pakte een zaag. „Ik zal het binnenwerk maar vast op maat maken," kondigde hij aan en hij legde zijn knie op een lat, die bestemd was om tot leuning van de bestuurderszitplaats te dienen. Weldra hadden de jongens alleen nog maar aandacht voor hun werk. Kees Gruin sloeg spijker na spijker in de planken en de zaag van Frits baande zich een weg door latten en balken.

Zoals zij daar bezig waren, ploeterden op dat ogenblik tientallen jongens in Sparrenburg. De burgemeester zelf, een nog jonge man met plezierige ideeën, had een zeepkistenrace uitgeschreven en iedere jongen in Sparrenburg, mits hij nog geen zestien was, kon daaraan meedoen. De vaders en moeders van de Sparrenburgse jeugd ademden verlicht op. Nu hadden de knapen tenminste iets om zich bezig te houden en hadden ze voorlopig geen tijd meer om uit bomen te vallen of hun kleren te bederven met slootjespringen. Zelf waren ze in hun jeugd natuurlijk ook in bomen geklommen en over sloten gesprongen en in hun hart misgunden ze het de jongens dan ook helemaal niet, maar het was toch wel een veilige gedachte, dat die heren nu eindelijk eens met iets bezig waren, waarbij ze geen brokken konden maken. Ze waren de burgemeester dan ook dankbaar voor zijn idee en mopperden niet eens als de jongens eens een nieuwe plank verzaagden, die eigenlijk voor een kippenhok of een nieuw hek bestemd was.

Zo naderde dan langzamerhand de dag, waarop de wedstrijd zou worden gehouden. Frits en Kees hadden elk vrij uur aan hun oogappel gewerkt en liefst zouden ze er 's nachts mee door zijn gegaan. Natuurlijk kwam daar niets van. Dokter Gruin begreep hun geestdrift, maar hij zorgde wel, dat om negen uur 's avonds de gereedschappen in de kist en de jongens in hun bed lagen. Hoewel heus geen langslapers, waren de beide vrienden zelden zo vroeg opgestaan als de week voor de wedstrijd. Om half zeven al klonk het geluid van hamerslagen en het snerpen van de zaag en tenslotte stond daar, als zichtbaar resultaat van hun inspanning, een prachtige zeepkistenwagen. Dokter Gruin, die het geval eens kwam bekijken, stak zijn bewondering niet onder stoelen of banken. „Nee maar, dat hebben jullie netjes gedaan," zei hij. „Mensenkinderen, het lijkt wel een echte auto. Wat een lijn, zeg!"

De jongens glommen van genoegen. „Nu nog een verfje en dan mag hij gezien worden," zei Kees.

„Hebben jullie al verf?" vroeg de dokter.

„Nee, eigenlijk niet, pa," zei Kees, maarre...."

Dokter Gruin lachte. „Je wou zeker zeggen: „maarre.... we hebben wel wat zien staan." Nou, kijk dan maar eens in de schuur. Ik geloof, dat ik nog een grote bus rode lak heb. Wat zou je daarvan denken, voor een racewagen?"

Kees keek zijn vader met glinsteren-

Zoals Kees en Frits al hadden verwacht, wonnen ze met glans....

Zelfgemaakte auto's van zeepkisten kunnen heel hard gaan. Vooral als zij goed in elkaar zitten. Dan kunnen er zelfs wedstrijden mee gehouden worden die veel verrassingen geven

de ogen aan. „Nou! Een goeie racewagen is altijd rood."

„Dat dacht ik ook," zei de dokter. „Wel, jullie gaan je gang maar, hoor." Hij ging naar binnen, glimlachend om het enthousiasme van de beide vrienden en toen hij na een uurtje nog eens kwam kijken, zat het snelheidsmonster al voor driekwart onder de lak.

Nog diezelfde avond stond het voertuig, glimmend in zijn felrode gewaad, in de tuin van dokter Gruin. De scheppers van het vehikel, moe, maar voldaan, beschouwden met gepaste trots het werk van hun handen.

„Hij is af," zei Frits. „Morgen is ie droog, dan kunnen we gaan proefrijden."

Kees prutste aan de rem. „Als dat geen fijne kar is, weet ik niet wat ze dan wel een fijne kar vinden," meende hij. „Moet je 's kijken hoe dat ding morgen door de bochten zal snorren."

Frits liep met het ernstige gezicht van een ervaren autorenner om hun fonkelende schepping heen. „Eigenlijk moeten we 'm nog een naam geven, vind je niet?"

„Daar zeg je wat," zei Kees. „Maar hoe noemen we 'm?"

Frits staarde naar de neuzen van zijn schoenen en vervolgens op zijn nagels. „Wervelwind!" zei hij plotseling.

„Schitterend," vond Kees. „Dat is een beste naam voor een racewagen." Hij ging haastig naar de schuur en kwam terug met een busje zilververf en een klein kwastje. „Dat zullen we er eens gauw opzetten," zei hij. „Wervelwind.... een prachtnaam." Met z'n tong tussen zijn tanden schilderde hij Frits' vondst op de motorkap. „Zo, dat is 'm," zei hij tenslotte.

„Netjes," prees Frits. Hij draaide eens aan het stuur en de wielen gehoorzaamden onmiddellijk. Ook het technische gedeelte van de Wervelwind was dus in orde.

Die avond konden de jongens slechts node afscheid nemen van hun karretje, maar het vooruitzicht, dat de wagen de volgende dag droog zou zijn en ze er dan mee konden proefrijden, vergoedde veel.

Die volgende dag was een Woensdag en zodoende hadden de jongens een volle middag om hun kar te proberen. Nadat ze haastig een paar boterhammen naar binnen hadden gewerkt, gingen ze naar de holle weg, die een ideaal terrein voor zulke experimenten was. Eigenlijk leek het wel, of die weg speciaal voor zeepkistenraces was aangelegd, want hij liep prachtig gelijkmatig af en er waren een paar bochten in, die de behendigheid van de jeugdige renners danig op de proef zouden stellen. Kees en Frits lieten zich door dergelijke kleinigheden echter niet afschrikken. Ze begaven zich met hun wagen naar het hoogste punt en stapten in, Kees achter het stuur, terwijl Frits, die achter hem zat, de rem zou bedienen.

Kees keek eens naar beneden. „Een behoorlijke diepte, als je het goed beschouwt," zei hij. „Jò, wat zullen we hard gaan!"

Frits klemde zijn hand maar vast om de rem. „Uitkijken bij de bochten," waarschuwde hij. „Ik zal wel als tegenwicht dienen."

„Dat is goed, dikzak," antwoordde Kees. „Met jou durf ik wel een berg af."

Frits grinnikte.

„Vooruit nou maar," zei hij.

Kees zette af en daar gingen ze, steeds sneller, de langzaam hellende weg af. Spoedig kwam de eerste bocht. Frits leunde met zijn volle gewicht opzij en Kees greep het stuur wat steviger beet. Ze hadden een vaart van zeker veertig kilometer en als Frits niet had afgeremd, waren ze waarschijnlijk gekanteld.

De tweede bocht ging beter, maar die was dan ook niet zo scherp. Verder was het een peuleschil. De wagen was nu weer op de rechte weg en langzamerhand verminderde de snelheid. Eindelijk stonden ze stil. Kees stapte uit, hijgend van opwinding. „Wat een gang, hè?" riep hij.

Frits veegde zijn voorhoofd af. „Ik dacht, dat we over de kop zouden gaan," zei hij. „Man, wat gingen we hard!"

Ze zetten de kar aan de kant van de weg en gingen in het gras zitten. Juist waren ze weer zo'n beetje op adem gekomen, toen er om de bocht van de holle weg iets kwam aansnorren.

Frits keek op. „Daar heb je er nog een," zei hij.

„Warempel," ontdekte Kees, „Rudi Beekman en Frans van Santen. Ook aan het proefrijden natuurlijk."

Een ogenblik later stonden hun concurrenten bij hen. „Hallo," zei Frans, „ook aan het toeren?"

„Zoals je ziet," antwoordde Kees. Hij keek eens naar de wagen van de anderen. Komeet stond er op, maar Kees zag direct, dat die wagen lang niet zo mooi was afgewerkt als de

Kees zag direct, dat die wagen lang niet zo mooi was afgewerkt.

hunne. Hij was veel logger en had bovendien massieve banden.

Frans en Rudi van hun kant keken met bewonderende blikken naar de Wervelwind. „Wat een lijn, zeg," zei Rudi, terwijl hij over de glanzende lak streek.

„Je had ons daarstraks in de bochten moeten zien," zei Frits. „'t Leek wel een straaljager."

Nadat de coureurs elkaars wagens nog eens tot in alle onderdelen hadden bekeken, besloten ze een wedstrijd te houden.

Zoals Kees en Frits al hadden verwacht, wonnen ze met glans en toen ze 's avonds, moe maar tevreden, naar huis gingen, hadden ze hun wagen tot in de puntjes onder de knie.

Eindelijk brak dan de dag van de wedstrijd aan. Daags tevoren was de route al uitgezet en ook de befaamde holle weg viel daaronder. Op de gevaarlijkste punten was stro neergelegd, zodat de deelnemers zich bij eventuele valpartijen niet zouden bezeren. Verder was er een aantal heren met armbanden, die als wedstrijdleiders dienst deden. De burgemeester zelf was voorzitter.

Nadat alle deelnemers waren genoteerd, werd er geloot wie er tegen elkaar moesten rijden. Terwijl men daar nog druk mee bezig was, keken Frits en Kees eens rond. Hun wagen sloeg lang geen gek figuur tussen de andere, maar er was er één bij, die er zo schitterend uitzag, dat ze er stil van werden. Dat was de Vliegende Pijl, een lange, roomkleurige kar, waarvan de bovenbouw geheel uit dun plaatijzer bestond. De wagen was zo slank, dat hij wel een torpedo leek, en de jongens begrepen, dat er met zo'n tegenstander niet viel te spotten.

De beide inzittenden van dit prachtstuk waren Ton en Karel van Heekeren, de zoons van de smid. Ze stonden heel kalm naast hun voertuig en schenen vastbesloten om die race eens op hun gemak te winnen.

Intussen hadden alle veertien deelnemers een nummer gekregen en al spoedig stonden de eerste twee wagens aan de start. De burgemeester gaf het vertreksein en daar gingen ze, in vliegende vaart de helling af. In de tweede bocht wist er één zijn tegenstander iets voor te komen en die voorsprong behield hij tot aan de finish.

De tweede rit was spannender. Ditmaal ging het tussen Rudi en Frans, en de twee zoons van de molenaar, die een klein, maar zeer snel wagentje bereden. Tot op tien meter van de eindstreep bleven ze gelijk, maar op het laatste ogenblik wisten de jeugdige molenaars hun wagen zo'n ruk te geven, dat ze met een wiellengte wonnen.

...waar Bas, met zijn klompen in de lucht, lag te spartelen.

Als vierde waren Frits en Kees aan de beurt. Ze kwamen zo te staan, dat ze de eerste bocht aan de buitenkant reden, maar in de tweede bocht lagen ze, als alles goed ging, binnen.

„Let op," zei Frits, „als ze ons bij die eerste bocht niet voorkomen, hebben we gewonnen spel."

„Ik zal er om denken, baas," beloofde Kees. Hij kroop achter het stuur en wachtte op het startsein. Het wagentje van de concurrenten liep op fietswielen en dat zag er gevaarlijk genoeg uit, maar verder zat er zoveel hout aan, dat het een hele koets was geworden.

„Die kan een stootje hebben," zei Kees. „Tanden op elkaar, Fritsje."

De burgemeester hief zijn vlaggetje op en meteen werden de beide wagens door een paar helpers afgeduwd.

Frits leunde met zijn volle gewicht naar voren, waardoor de Wervelwind al meteen een flinke voorsprong kreeg.

Bij de eerste bocht was hun vaart zo groot geworden, dat ze kans zagen hun tegenstander te passeren. „Midden op de weg blijven," zei Frits, „dan kan hij ons nooit voorbij."

Prompt stuurde Kees naar het midden en daar bleef hij tot ze de finish hadden bereikt.

De sportieve verliezers waren de eersten, die hen gelukwensten met hun overwinning.

„Dat hadden jullie slim aangelegd," zei de bestuurder van de andere kar. „Eerlijk gezegd, waren wij hetzelfde van plan, maar jullie waren ons voor."

„Jullie hebben je anders prima gehouden," zei Frits. Hij draaide de Wervelwind en duwde hem, geholpen door Frits, weer naar boven.

Bij de volgende rit slipte een van de beide wagens in de bocht en reed met een geweldige vaart in het stro. Onder hartelijk gelach kropen de beide snelheidsduivels uit de halmen, niezend en proestend van het stof.

Na dit grappige intermezzo was de beurt aan de Vliegende Pijl, de geduchte racewagen van de beide smidszoons. Zoals iedereen verwacht had, wonnen ze met een geweldige voorsprong. Kees en Frits keken elkaar eens aan. „Dat wordt vechten, tegen die knapen," zei Kees. „Die halen me een vaart uit dat ding!"

Frits lachte. „Maar de Wervelwind is ook niet mis," zei hij. „Ze zullen in elk geval een behoorlijke kluif aan ons hebben."

Onderwijl ging de wedstrijd verder. Steeds meer deelnemers vielen er af. Tenslotte bleven er nog maar vier over en daartoe behoorde ook de Wervelwind en natuurlijk ook die bliksemsnelle Vliegende Pijl, die zijn naam alle eer aandeed. Kees en Frits reden ditmaal tegen de zoons van de molenaar en ze wonnen die rit, na een spannende strijd, op het nippertje. Ook de Vliegende Pijl zegevierde weer en zo kwam dus, als klap op de vuurpijl, het slotduel: de strijd tus-

een Wervelwind en Vliegende Pijl.

Een beetje zenuwachtig zat Kees achter het stuur. Hij keek eens achterom naar Frits, die hem bemoedigend toeknikte. „Zet hem op, Kees, we redden het best!"

Daar ging het vlaggetje van de burgemeester voor de laatste maal omhoog en onder ademloze stilte stoven de beide kampioenen vooruit. Het oude trucje van bij de bocht vóórkomen, ging ditmaal niet op. De andere twee waren op hun hoede en gaven geen duimbreed toe. Op twee wielen ging de Wervelwind door die scherpe eerste bocht, maar de Vliegende Pijl bleef zij aan zij en zo bleef het ook bij de tweede bocht. Vlak naast elkaar gingen ze het laatste rechte stuk tegemoet. De mensen langs de weg vuurden hen luidkeels aan en dokter Gruin, die ook toekeek, stond te dansen van opwinding. Kees boog zich rood van inspanning over het stuur. Hij voelde hoe Frits zo ver mogelijk naar voren kroop om al het gewicht op één punt te brengen, maar dat kunstje kenden de smidsjongens ook.

Intussen kwamen ze steeds dichter bij de eindstreep. Nog maar twintig, nog maar vijftien meter. Kees keek eens op zij en hij zag, dat de Vliegende Pijl nog vlak naast hen reed. Dan, onder luid applaus van de toeschouwers, vlogen de beide wagens precies gelijk over de finish. Frits remde en meteen stond ook de Vliegende Pijl stil. De smidszoons stapten uit en kwamen op Kees en Frits toe. „Was dat een mooie wedstrijd of niet!" zei de oudste. Ze schudden elkaar als echte sportlui de hand en lieten zich lachend fotograferen door de notaris, die zei, dat het hem speet, dat er in zijn jeugd zulke wedrennen niet werden gehouden.

Toen ze weer boven waren en ieder het zijne had gezegd, nam de burgemeester het woord. „Ja jongens, dat is nou een moeilijk geval," zei hij. „Zoals jullie weten, is de eerste prijs een kano, maar wie heeft die prijs! Er is geen winnaar en geen verliezer. Nu kunnen we wel gaan loten, maar dat vind ik eigenlijk niet leuk. Jullie hebt alle vier zo dapper je best gedaan en...."

Op dat moment stapte Bas Pronk, een rijke boer, naar voren. „Burgemeester," zei hij, „als ik ook even een woordje mag zeggen; ik vind dat die jongens maar deksels hun best hebben gedaan en dat het jammer zou zijn, als de een nu wel een kano zou krijgen en de ander niet."

„Ja, Bas," zei de burgemeester, „dat heb ik ook al gezegd, maar...."

„Precies, burgemeester," zei Bas. „En nou wou ik maar even zeggen, dat u er voor mijn rekening nog maar een kano bij moet kopen, dan kunnen die knapen tenminste alle vier peddelen."

De burgemeester knipperde verbluft met zijn ogen. „Dat is prachtig, Bas," wilde hij zeggen, maar hij kreeg er geen kans toe, want er ging zo'n oorverdovend gejuich op, dat niemand zich meer verstaanbaar kon maken. Plotseling werd Bas Pronk van alle kanten beetgepakt en op de schouders getild en zo hosten ze net zo lang rond, tot ze van uitputting in het stro vielen, waar Bas, met zijn klompen in de lucht, lag te spartelen.

„Zulke dekselse kwajongens!" zei hij, maar daarbij grinnikte hij zo vergenoegd, dat iedereen kon zien, dat hij er niets van meende!

WIE VOND HET KRUIT UIT?

Van heel veel uitvindingen kent men noch de datum, noch de uitvinder. Ze komen in gebruik en worden gemeengoed, voordat iemand recht weet waar ze precies vandaan komen. En als men het weten wil, is het meestal te laat om dit nog te achterhalen.

Zo is het ook heel moeilijk om een juist antwoord te geven op de vraag: wie vond het buskruit eigenlijk uit? De overlevering wil, dat Berthold of Michael Schwartz, een monnik van Goslar, in het zuiden van Brunswijk, de belangrijke uitvinding deed in 1320. Maar een Engels tijdschrift geeft een chronologische tafel omtrent het gebruik van buskruit, waaruit men kan zien, dat de eer van de vermaarde Schwartz niet onaangevochten blijft.

80 na Chr. Omstreeks die tijd zouden de Chinezen reeds kennis gehad hebben aan kruit en dit uit Indië hebben gekregen.
215 Julius Africanus beschrijft de samenstelling van kruit.
668 Callinicus van Heliopolis voert het Griekse vuur in Byzantium in. Het was geen vloeistof en diende om stenen ballen uit pijpen te schieten.
690 De Arabieren gebruiken vuurwapenen tegen Mekka en hebben die kunst uit Indië.
811 Keizer Leo maakt gebruik van vuurwapenen.
846 Marcus Gracchus, een schrijver uit de oudheid, wiens handschrift te Oxford bewaard is, beschrijft een ontplofbare stof, bestaande uit 1 pond zwavel, 2 pond houtskool en 6 pond salpeter.
880 Leo maakt vuurpijlen voor het Byzantijnse leger.
1073 Koning Soloman van Hongarije bombardeert Belgrado met kanonnen.
1085 In de zeestrijd bij Toledo wordt met „vurige donder" geschoten.
1098 De Griekse schepen gebruiken artillerie tegen de Pisanen.
1232 De Tartaren hebben vuurpijpen, die ze gebruiken tegen de Chinezen.
1238 Don Jaime werpt in Valencia bommen die uit elkaar springen.
1247 Sevilla wordt gebombardeerd.
1249 Damiate wordt tegen de heilige Lodewijk verdedigd met een soort bommen die de kruisvaarders veel schrik aanjagen.
1280 Te Keulen sterft Albertus Magnus, een monnik die gezegd wordt allerlei wapenen uitgevonden te hebben.
1294 Rutger Baco sterft. In zijn werken wordt gesproken over het verwoestend vermogen van salpeter.
1303 In dit jaar moet een kanon gemaakt zijn dat zich in het arsenaal van Bamberg in Beieren bevindt.
1308 De Spanjaarden gebruiken artillerie bij Gibraltar.
1311 Hendrik VII belegert Brescia met donderbussen.
1312 De Arabieren gebruiken een kanon voor Baza.
1330 Bertholdus Schwartz wordt gezegd het kruit te hebben gevonden.

Zo zijn er dus meer die aanspraak maken op die uitvinding. Tot algemene troost diene, dat er toch nog altijd veel meer mensen overblijven die het kruit zeker niet hebben uitgevonden.

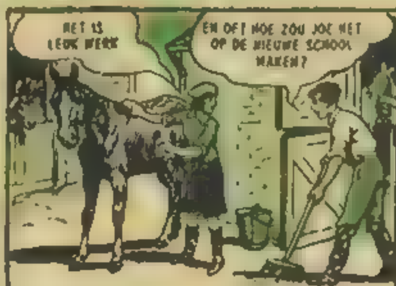
vL.

MET ONS DRIETJES

Nobby, Nan en kleine Joe, drie wezen, zijn met hun ezeltje Neddy naar Londen gegaan. Zij wonen nu alle drie in een rijschool, waar zij voor de paarden mogen zorgen en de stallen schoonmaken

Nan en Nobby maken gauw hun werk af. Om vier uur mogen zij met Neddy naar de school om Joe af te halen.

Vlug lopen Nan en Nobby naar de rivier. Bij het water is het altijd gevaarlijk vóór kleine kinderen

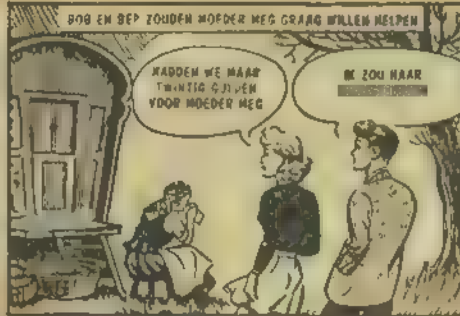
Joe is gelukkig precies op tijd gered, want een eindje verder is een grote waterval in de rivier

BOB EN BEP

BOB EN BEP Z.JN WEGGELOPEN UIT HET AKELIGE WEESHUIS VAN ST.GGINS. ZIJ HEBBEN GESCHUILD IN DE WOONWAGEN VAN MOEDER MEG. B.LLY B.NKS WIL HUN TWINT.G GULDEN GEVEN VOOR EEN RECLAME FOTO VAN HEN. MAAR DAT WETEN ZIJ NIET. HET PAARD VAN MOEDER MEG IS ZIEK

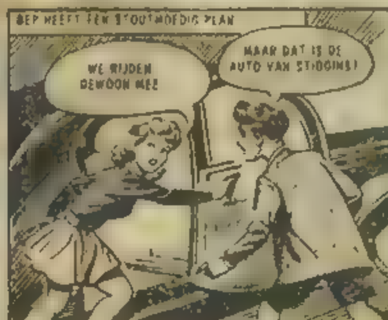

KIT KARSON

EN DE PIONIER KARAVAAN

DE MACHTIGE SIOUXINDIANEN HEBBEN ONDER AANVOERING VAN HET OPPERHOOFD GROTE BEER, IN STILTE EEN OPSTAND VOORBEREID ONVERWACHTS HEBBEN ZIJ EEN AFDELING ARTILLERIE AANGEVALLEN, ALLE MANSCHAPPEN GEVANGENGENOMEN EN DE KANONNEN BUITGEMAAKT.

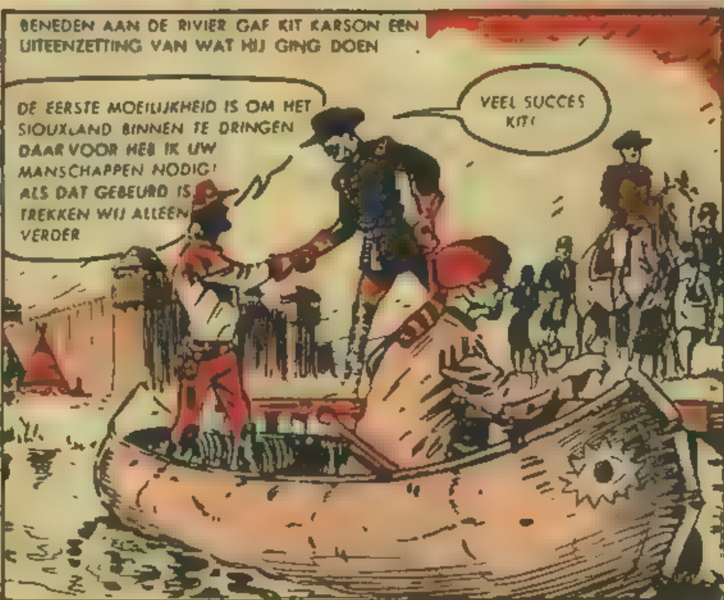

DEZE OPDRACHT KAN SLECHTS DOOR DE BESTE WOUDLOPER VAN HET WESTEN WORDEN UITGEVOERD! EN DAT BEN JIJ, KIT! JIJ KUNT, ALLEEN OF MET EEN HELPER, IN HET HART VAN HET SIOUXLAND DOORDRINGEN! MAAR HET IS HEEL ERG GEVAARLIJK! DAT ZEG IK VOORUIT! WAT IS JE ANTWOORD?

IK TREK ER ONMIDDELLIJK OP UIT, GENERAAL! EN IK ZAL PAT MALONEY, MIJN KARAVAANLEIDER MEE NEMEN! IK HEB EEN KANO NODIG EN VOORRADEN!

IN ZIJN KANO GLEED KARSON DE RIVIER AF, TERWIJL DE SOLDATEN HEM AAN DE OEVERS BEGELEIDDEN . . .
HIER BIJ DEZE WOUDEN BEGINT HET LAND VAN DE SIOUX, KIT! EN HET WORDT ZWAAR BEWAAK!
IN ORDE, LUITENANT! U WEET WAT U DOEN MOET, WANNEER IK EEN TEKEN GEEF!

AAN HET BEGIN VAN HET WOUD, TROK KIT ZIJN KANO ONDER EEN OVERHANGENDE BOOM EN ONTTROK HEM ZO AAN HET GEZICHT
HIER IS HET LUITENANT! NU GAAT HET BEGINNEN . . . .
REKEN OP ONS, KIT! VAARWEL! EN VEEL GELUK, ZOWEL VOOR JOU ALS VOOR JE HELPER!

VOORUIT, MANNEN! VAL AAN!
DE PAARDEN VAN DE CAVALERIE SOLDATEN SCHOTEN VOORUIT, RECHT OP HET BOS AAN

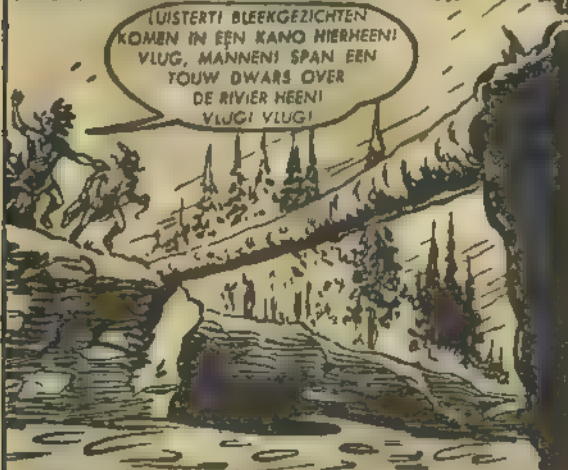

EN IN HET STRUIKGEWAS AAN DE ZOOM VAN HET BOS . . .
KIJK ZIJ VALLEN MET HUN LANGE MESSEN AAN!
BAH! . . . . HET ZIJN ER MAAR EEN PAAR! DIE ROEKELOZE DWAZEN ZIJN ZO VERDREVEN!

TOEN DE STRIJD OP ZIJN HEVIGST WAS, STUURDE KIT DE KANO ONGEMERKT STROOMAFWAARTS
NU KOMT ONZE KANS, PAT! TERWIJL ZIJ DRUK AAN HET VECHTEN ZIJN! BUIG JE DIEP VOOROVER . . . HEEL DIEP

TOEN DE KANO IN SNELLE VAART VOORTSCHOOT WERD ZIJ OPGEMERKT DOOR ENIGE INDIANEN . . .
AIE . . . AIE . . . ! WIJ ZIJN BEETGENOMEN

HET PLAN WAS GELUKT EN NU TROKKEN DE SOLDATEN ZICH TERUG ....
WIJ ZIJN ERIN GESLAAGD, KIT! DANK ZIJ DE HULP VAN DIE SOLDATEN!
MAAR HET IS SLECHTS HET BEGIN VAN ONZE MOEILIJKHEDEN, PAT! VANAF DIT OGENBLIK IS ONS LEVEN IN ONZE HANDEN

WELDRA KLONK HET EENTONIG GEDREUN VAN DE TAMTAM DOOR DE LUCHT ....
STUUR SNEL BERICHT .... STROOMAFWAARTS .... VERTEL ONZE RODE BROEDERS, DAT BLANKE SPIONNEN DOORGEBROKEN ZIJN! ZEG HEN DAT DIE BLEEKGEZICHTEN TOT IEDERE PRIJS MOETEN WORDEN TEGENGEHOUDEN!

EEN HEEL EIND STROOMAFWAARTS, WERD DE BOODSCHAP VAN DE TAMTAM DOOR EEN ONDER-OPPERHOOFD VAN DE SIOUX OPGEVANGEN ...
LUISTERT! BLEEKGEZICHTEN KOMEN IN EEN KANO HIERHEEN! VLUG, MANNEN! SPAN EEN TOUW DWARS OVER DE RIVIER HEEN! VLUG! VLUG!

DE SPEERDRAGERS MOESTEN HET KOLKENDE WATER IN
GRIJPT HET TOUW, MANNEN! EN VORMT EEN RIJ DWARS OVER DE RIVIER VAN OEVER TOT OEVER! WE VORMEN EEN HEG VAN SPEREN, ZO DAT GEEN KANO VERDER KAN TREKKEN

OM ECHTER ZEKER TE ZIJN, ZULLEN WIJ NOG EEN TWEEDE VAL VOOR DIE VERVLOEKTE BLEEKGEZICHTEN OPSTELLEN! DE REST VAN DE MANNEN VOLGT MIJ OP DIE BOOMSTAM! KOM!

TOEN KIT EN PAT DE BOCHT VAN DE RIVIER OM KWAMEN
ALLE SLANGEN! KIJK DAAR EENS, KIT! ZIJ STAAN ONS BIJ DIE NAUWE DOORGANG OP TE WACHTEN! HET IS MET ONS GEDAAN!
NOG NIET, PAT! WIJ HEBBEN NOG EEN KANS, AL MOET IK TOEGEVEN DAT HET EEN HEEL KLEIN KANSJE IS ...

TERWIJL HIJ ZICH IN DE KANO VERHIEF, SLINGERDE KIT ZIJN WOUDLOPERSDOLK NAAR VOREN
OP HOOP VAN ZEGEN

KITS MES SUISDE DOOR DE LUCHT EN SNEED HET TOUW RECHT DOORMIDDEN!

DE KRACHTIGE STROOM SCHOOF DE INDIANEN DIE HET TOUW VASTHIELDEN, TERZIJDE EN DE KANO GLEED IN VOLLE VAART DOOR
HET IS GELUKT, KIT! WEL, WEL, DAT WAS EEN KNAP STAALTJE!

BLIJF PEDDELEN, PATI ZO SNEL JE KUNT! DAAR STAAN WEER EEN PAAR RODE JONGENS OP ONS TE WACHTEN!
LATEN ZE MAAR PROBEREN ONS TEGEN TE HOUDEN ....

OP DAT MOMENT GAF DE SLIMME LEIDER VAN DE INDIANEN EEN BEVEL
AIE! DE HONDEN HEBBEN DE HEG VAN SPEREN DOORBROKEN! MAAKT JE GEREED VOOR DE VOLGENDE AANVAL!

TOEN DE KANO ONDER DE BOOMBRUG DOOR GLEED LIETEN DE INDIANEN EEN VISNET OVER HEN HEEN VALLEN!
HIHA! WIJ HEBBEN DE BLEEKGEZICHT-HONDEN GEVANGEN!
ZIJ HEBBEN ONS TE PAKKEN, KIT! WAT MOETEN WE NU DOEN?

DE BLOEMENHATER

Er waren eens een vader en een moeder, die zeven lieve dochtertjes hadden. Ze woonden op een kleine boerderij. De vader bewerkte het land en de moeder zorgde, zoals alle moeders, voor de huishouding. En de dochtertjes hielpen hun moeder zoveel ze konden. Je zoudt denken, dat het een gelukkige familie was, maar dat was toch niet helemaal waar. De moeder en de dochtertjes hielden allen heel veel van bloemen en zouden niets liever gedaan hebben dan het huis volzetten met vazen bloemen. En bloemen, dat was nu iets, waar de vader een verschrikkelijke hekel aan had. „Bloemen," zei hij, „bloemen! Onkruid. Anders niet. Kijk, rogge, tarwe en haver, dat zijn nuttige gewassen. Maar wat heb je aan bloemen?" En hij was vaak zo kwaad, dat de moeder en de meisjes dikwijls erg ongelukkig waren. Het hielp alles niets, of de moeder nu al zei: „Toe, vader, wees nu niet zo boos. Bloemen zijn toch zo mooi. Ze hebben zulke mooie kleuren," hij wilde eenvoudig niets van bloemen horen en zei: „Onzin. Kun je van bloemen eten? Kun je broodbakken van madeliefjes of rozen? Versta me goed, ik wil geen bloem in mijn huis zien."

De moeder had zo graag voor het huis een mooie bloementuin gehad en telkens probeerde ze daar wat bloemzaad te zaaien. Maar zo gauw als de vader het merkte, spitte hij het hele tuintje om en lachte haar uit, als ze dan verdrietig keek.

De kinderen waren erg bang voor hun vader. Nooit mochten ze in de weide margrieten of Pinksterbloemen plukken, zoals andere kinderen wel mochten. Nooit mochten ze met een bos bloeiende brem of klaprozen thuiskomen. En dat was heel verdrietig voor hen

Eens op een morgen, toen het werk thuis klaar was, mochten ze van hun moeder gaan wandelen. En zo trokken ze er met hun zevenen op uit. Als ze dan geen bloemen mochten plukken, er naar kijken konden ze in elk geval wel. Al verder en verder liepen ze langs smalle paadjes. Eindelijk waren ze zo ver gelopen, dat ze op een plek kwamen, waar ze nog nooit geweest waren. De oudste van de meisjes, die bang was, dat ze de weg niet terug zouden vinden, zei: „Kom, laten we omkeren. We zijn al zo ver weg van huis." Maar de anderen vonden het zo heerlijk buiten, dat ze nog niet terug wilden gaan. „Hè, toe," zeiden ze, „Laten we nog een klein eindje doorlopen. Het is hier zo mooi." Ineens riep de jongste: „Kijk eens, zien jullie daar in de verte dat kleine huisje? Toe, laten we daar eens heen gaan. Het lijkt zo'n mooi huisje."

Vele fabels bevatten een wijze les. Zo ook deze, waarin we lezen hoe de liefde voor bloemen een mens kan veranderen

Ze liepen door en toen ze dichter bij het huisje kwamen, zagen ze, dat het huisje witte muren had, die bijna helemaal bedekt waren door klimrozen. Nee maar, zo'n schattig huisje hadden ze nog nooit gezien. En de tuin er omheen was zo vol rozen, dat er gewoon geen plekje meer zonder bloemen was. „O!" riep een van de meisjes, „Als moeder toch eens al die bloemen kon zien! Wat zou ze dat prachtig vinden."

Ineens zweeg ze. In de deur van het huisje was een oud vrouwtje verschenen. En ze zag er zo lief uit met haar zachtrosé wangen en sneeuwwitte haren, dat ze precies bij al die mooie bloemen om haar heen paste. „Dag, kinderen," zei ze, „Staan jullie naar mijn bloemen te kijken? Vinden jullie ze mooi? Kom maar eens hier, dan zal ik jullie rozen meegeven om mee naar huis te nemen."

Aarzelend kwamen de meisjes nader. Rozen meenemen naar huis? Maar, wat zou vader dan zeggen! Hij zou vast en zeker weer boos worden.

„Wat kijken jullie bedrukt," zei het oude vrouwtje. „Vinden jullie het niet prettig rozen mee naar huis te mogen nemen? Jullie moeder zal er toch vast en zeker wel blij mee zijn."

Toen vertelde het oudste zusje verlegen, hoe hun vader telkens verschrikkelijk kwaad werd, als ze een vaas met bloemen in de kamer zetten en hoe bang ze dan voor hem waren.

„Kom," zei het vrouwtje, „Zouden jullie het er deze keer toch maar niet op wagen? Dit zijn zulke bijzondere rozen, dat ze je vader misschien zullen leren er toch van te gaan houden. Probeer het maar eens." En ze begon al links en rechts de mooiste rozen af te snijden. Het duurde niet lang, of elk van de meisjes had een grote bos rozen in de arm. „Nu kunnen jullie het hele huis volzetten met mijn bloemenkinderen. En denk dan nog maar eens aan het Rozenvrouwtje, want zo heet ik."

Toen de kinderen haar heel erg wilden bedanken, zei ze: „Het is wel goed, hoor! Jullie behoeven me niet te bedanken. Ik zie wel aan jullie oogjes, hoe blij jullie zijn. Dag, kinderen. Ik weet zeker, dat deze bloemen jullie geluk zullen brengen." En met deze woorden keerde zij zich om en verdween in haar huisje.

Opgetogen trokken de zeven meisjes terug naar huis. Maar hoe dichter ze hun huis naderden, hoe langzamer ze liepen. Zou het vrouwtje werkelijk gelijk hebben? Of zou hun vader weer zo kwaad worden? Maar hoe blij zou moeder wel met de rozen zijn. Och misschien viel alles nog wel mee.

Moeder stond al op de uitkijk voor het huis. Ze was een beetje ongerust geworden, toen de meisjes zo lang wegbleven. Daar zag zij ze aankomen ieder met een grote bos rozen in de arm, die ze droegen, alsof het een kostbare schat was. Ze kreeg tranen in de ogen, toen zij hun gelukkige gezichtjes boven de bloemen zag uitkomen. „Maar, kinderen, van wie hebben jullie al die bloemen?" vroeg ze

En toen vertelden ze haar van het Rozenvrouwtje, dat in zo'n mooi huisje woonde met niets anders dan rozen er omheen en hoe ze van haar al die bloemen gekregen hadden om mee naar huis te nemen. En ook vertelden ze, hoe het Rozenvrouwtje

gezegd had, dat deze rozen misschien hun vader zouden leren meer van bloemen te houden, omdat het bijzondere rozen waren.

„Kom, laten we ze dan maar gauw in het water zetten," zei de moeder.

In een wipje stonden alle vazen die ze hadden vol met de heerlijk geurende rozen. Overal stonden ze, op tafel, in de vensterbanken, op een kastje. Het leek wel, alsof de bloementuin van het Rozenvrouwtje nu hier binnen in huis was. En zo gelukkig waren ze, dat ze helemaal hun vader vergeten waren. Ineens hoorden zij zijn boze stem: „Wat is dat hier voor een akelige lucht in huis! Bloemen! Rozen! Hoe komen jullie aan al die rommel! En hoe durven jullie die dingen hier in huis te brengen! Ik heb het toch verboden. Hier met die dingen, weg er mee!" En een voor een gooide hij de vazen met de rozen het open raam uit.

Verbijsterd keken de meisjes en hun moeder toe.

„En dat zeg ik er bij!" bulderde hij, „als een van jullie het nog eens waagt aan bloemen te denken, dan heb ik liever, dat mijn dochters maar met de bloemen verdwijnen."

En nauwelijks had hij deze woorden uitgesproken, of de dochtertjes waren verdwenen, zo, ineens weg, alsof ze door de lucht opgeslokt waren.

„Man!" gilde de moeder. „Wat heb je gezegd! Je verwensing is waar geworden. Onze kinderen zijn werkelijk verdwenen." Radeloos keek ze om zich heen, maar er was niets van de meisjes te ontdekken.

„Och, nonsens," zei de vader. „Dat is natuurlijk een ondeugende streek van hen. Ze hebben zich vast en zeker ergens verstopt. Wacht maar, als ik ze vind. Ik zal ze leren dergelijke grappen uit te halen." Maar hoe hij en de moeder ook zochten, er was in het hele huis geen spoor van de meisjes te vinden. Toen echter de moeder naar buiten ging, zag zij op de plek, waar ze zo graag haar bloemen-tuintje zou hebben gehad, zeven rozestruiken staan, alle in volle bloei, beladen met de mooiste rozen, die je je maar denken kunt. Ze riep haar man en zei: „Zie, man, wat je gedaan hebt! Nu zijn onze kinderen omgetoverd tot rozestruiken. Nu hebben wij geen dochtertjes meer en dat alles doordat jij hun die bloemen niet gunde. Hoe zullen wij ooit kunnen maken, dat deze betovering verbroken wordt!"

Voor het eerst van zijn leven verloor de vader zijn barsheid. Ja, hij had dat wel gezegd van dat verdwijnen, maar natuurlijk had hij dat niet echt gemeend. Met een bleek gezicht ging hij op de bank voor het huis zitten en keek naar de zeven rozestruiken, die eens zijn dochtertjes waren.

Het was een heel droeve dag voor de vader en de moeder. De vader ging gebukt onder zelfverwijt en de moeder had haast geen moed verder te leven, nu ze in één tel al haar zeven kinderen verloren had. Maar het kan niet waar zijn, dat we ze voor altijd kwijt zijn, dacht ze maar, en ze peinsde en peinsde wat ze zouden moeten doen om de betovering te verbreken. En ineens dacht ze aan het Rozenvrouwtje, waar de meisjes 's morgens geweest waren en dat zo nadrukkelijk gezegd had, dat deze rozen misschien hun vader zouden leren van bloemen te houden. Zou het Rozenvrouwtje er meer van weten? Als zij het eens ging opzoeken? Zonder er langer over na te denken toog ze op weg. En ze liep en liep, heel de lange weg, die de dochtertjes ook gevolgd waren. Eindelijk, daar zag ze in de verte het kleine huisje met zijn witte muren, die bedekt waren door klimrozen. Toen ze voor de tuin aangekomen was, bleef ze staan, net als de meisjes gedaan hadden. En ook nu kwam het oude vrouwtje door de deur van haar huisje naar buiten.

„Zoekt u iets, goede vrouw?" vroeg het vrouwtje.

En toen vertelde de moeder, dat zij de moeder was van de zeven meisjes, die van het Rozenvrouwtje zoveel bloemen gekregen hadden om mee naar huis te nemen. En hoe die arme meisjes door een domme wens van hun vader veranderd waren in rozestruiken.

Het vrouwtje knikte ernstig. „Uw man is heel dom geweest het mooiste in de natuur te willen verbannen uit het leven van zijn dochtertjes. Hij had een flinke les nodig. Door zijn haat voor bloemen zijn de meisjes verdwenen, door de liefde voor bloemen kan hij ze terugwinnen. U moogt hem echter daarbij niet helpen. Het moet alles van hem zelf komen. Ga echter met een gerust hart naar huis. Heb slechts geduld. Het is heel jammer, dat u door dit alles nodeloos moet lijden. Maar ik weet zeker, dat uw dochtertjes zullen terugkeren en dat uw leven dan veel gelukkiger zal zijn." En met deze woorden knikte het Rozenvrouwtje de moeder nog eens bemoedigend toe en verdween in haar huisje.

Diep in gedachten verzonken liep de moeder langzaam de weg naar huis terug. Toen ze in de verte hun huis al

„Dag, kinderen, zei ze. „Staan jullie naar mijn bloemen te kijken?"

kon zien staan, zag ze hoe haar man druk in de weer was bij de zeven rozestruiken. Zonder iets te zeggen bleef ze staan toekijken, hoe hij de grond om de rozestruiken netjes glad harkte. „Ik dacht, dat ik nu maar zo goed mogelijk voor de rozestruiken moest zorgen," zei de man verlegen. „Ik heb wat mest in de grond gespit. Dan groeien ze goed." Zwijgend ging hij door met zijn werk. Uitgebloeide rozen knipte hij af, dorre blaadjes nam hij weg. Het was net alsof hij aan de rozestruiken wilde goedmaken, wat hij aan de levende meisjes misdaan had.

De tweede dag na het verdwijnen van de meisjes, toen de vader op het weiland aan het grasmaaien was, riep hij ineens zijn vrouw. „Vrouw," zei hij, „er stonden tussen het gras zoveel margrieten, dat ik ze wel mee moest maaien. Zou je ze misschien willen uitzoeken, zodat je ze in een vaas kunt zetten? Wat ben ik dom geweest, dat ik onze meisjes dat pleziertje nooit gegund heb."

Vlug bukte de moeder zich en begon met het verzamelen van de margrieten. Ze kon zich haast niet voorstellen, dat dit haar man was, die daar zo zacht en vriendelijk sprak. En ze voelde zich wat geruster worden. Zou hij werkelijk op weg zijn de zeven dochtertjes door liefde voor bloemen terug te winnen, zoals het Rozenvrouwtje voorspeld had?

De derde dag, toen de vader een nieuwe akker moest ploegen, zag de moeder, dat hij aan de rand van het riviertje, dat langs het veld liep, toch met zulke rare bochten ploegde. Ze ging eens kijken, want dit was voor hem, die altijd zo netjes werkte, toch wel heel vreemd. „Man," vroeg ze, „waarom ploeg je hier niet in een rechte lijn?"

Hij antwoordde: „Zie je daar aan de kant van het water die pollen dotterbloemen staan? Ik dacht, hoe jammer het zou zijn, als ik ze onder de grond ploegde. Onze kinderen zouden ze zo mooi gevonden hebben."

Het was alsof het hart van de moeder vlugger klopte van vreugde en toch durfde ze nog niet geloven in zo'n plotselinge verandering van haar man.

Maar de vierde dag, toen hij terugkwam van de markt, bracht hij voor haar een paar zakjes bloemzaad mee. „Kijk, vrouw, je wilde toch al zo lang wat bloemen in je tuintje zaaien? Hier heb ik zaad van allerlei bloemen voor je."

De moeder kreeg tranen in haar ogen van dankbaarheid. O, wat zouden haar meisjes hiermee ook blij geweest zijn. Waren ze nu toch maar hier. Maar wat had het Rozenvrouwtje ook weer gezegd? Ze moest geduld hebben.

Slechts een enkele wilde rozestruik prijkte er....

De vijfde dag brak aan. De vader en de moeder hadden het de hele dag erg druk, maar toen het avond was, rustten ze wat uit op de bank voor het huis. Ze waren een hele poos stil. Toen zei de vader: „Zeg, vrouw, zou het niet mooi zijn, als we wat klimrozen tegen ons huis lieten groeien? Zeg maar welke kleur je het mooiste vindt."

„Ik zou het liefste rode rozen hebben," antwoordde de moeder. „Daar heb ik al zo lang naar verlangd."

En zo werd het afgesproken. Jammer was het, dat ze niet meteen de rozen konden planten. Dat kon pas in het najaar gebeuren, maar komen zouden ze er

Het was prachtig weer, toen de zesde dag begon. En in plaats van zoals altijd aan het werk op de akkers te gaan, nam de vader een grote bijl en begon een paar oude, verweerde bomen om te hakken, die te veel schaduw wierpen op het bloementuintje, waar de zeven rozestruiken stonden en waar zijn vrouw het bloemzaad gezaaid had. „Zo, rozestruiken," mompelde hij zachtjes, „jullie zullen al het zonlicht hebben, dat jullie nodig hebben om mooi te bloeien en goed te groeien."

De moeder, die door het raam keek naar wat hij deed, dacht bij zichzelf: O, lief Rozenvrouwtje, zouden je woorden werkelijk uitkomen?

En weer brak een nieuwe dag aan, de zevende. Weer werkten de vader en de moeder hard, zoals alle andere dagen. Maar midden onder het werk kwam de vader ineens naar huis gelopen. In zijn hand hield hij een bosje verwelkte bosviooltjes. „Och, vrouw, heb je misschien een kom water om deze arme viooltjes in te leggen? Ik vond ze op de weg. Kinderen hebben ze zeker geplukt en toen weggegooid. Maar als ze een poosje in het water liggen, komen ze denk ik wel weer op."

De moeder had al een niet te hoge kom met water gevuld en de bloemetjes er in gelegd. En zie, het was alsof ze meteen het water opzogen. Hun blaadjes leken al minder verlept, de steeltjes minder slap en in een paar tellen waren de viooltjes zo fris als toen ze nog in het bos stonden. „Kijk, vrouw, ze...." maar verder kon de vader niet praten. De deur vloog open en.... daar stonden de zeven dochtertjes in levende lijve voor de vader en moeder. Die konden hun ogen haast niet geloven en eerst toen ze allebei omhelsd en gekust werden door alle zeven om de beurt beseften ze, dat ze niet droomden. Dikke tranen van geluk druppelden over de wangen van de vader.

„Hoe is het gekomen, dat de betovering, die ik door mijn domme praat over jullie gebracht had, verbroken is?" vroeg hij.

„Maar, lieve vader!" riep een van de meisjes, „daar hebt u zelf voor gezorgd. Doordat u zeven dagen achter elkaar goed voor bloemen geweest bent, hebt u ons terugverdiend. Nu hoeven wij niet langer rozestruiken te zijn. O, vader, wat zullen wij nu allen gelukkig leven."

„Ja, vanaf het moment, dat wij jullie moesten missen, zijn mij de ogen opengegaan voor de schoonheid van de bloemen en van nu af aan mogen jullie bloemen planten en bloemen in huis brengen zo veel als je wilt. En nu de zeven rozestruiken, die mijn dochtertjes waren, uit de tuin verdwenen zijn, zal ik er zeven echte rozestruiken planten, die me er altijd aan zullen herinneren, hoe ik door mijn kortzichtigheid zo veel verdriet over ons allen gebracht heb."

„En nu ga ik het Rozenvrouwtje bedanken voor alles wat ze voor ons gedaan heeft," zei de moeder. „Zij moet de goede fee zijn, die geweten heeft, hoe ze ons helpen kon. Gaan jullie mee?"

Zo togen ze allen op weg, dezelfde weg langs, die eerst de meisjes en daarna de moeder gelopen hadden naar het huisje met de klimrozen, waar het Rozenvrouwtje woonde. Maar ze liepen en liepen en toen ze bij de plek kwamen, waar het huisje moest staan, was er niets. Geen huisje, geen tuin met rozen, slechts een enkele wilde rozestruik prijkte er met een schat van bloemen als een groet van het Rozenvrouwtje.

Fietje Haan

Vikkie Vinnig

VIKKIE VINNIG DANST ELKE DAG IN EEN TONEELSTUKJE IN DE SCHOUWBURG. ZIJ IS TE LANG BIJ EEN VRIENDIN GEBLEVEN, DIE ZIEK IS; DAARDOOR KOMT ZIJ TE LAAT IN DE SCHOUWBURG. EEN ANDER MEISJE MOET NU IN HAAR PLAATS DANSEN

VIKKIE IS ERG VERDRIETIG, DAT ZIJ NU NIET MEER DANSEN KAN. IN DE STAD KOOPT ZIJ EEN KRANT, ZIJ GELOOFT DAT ER IETS OVER HAARZELF IN STAAT

ZIJ LEEST DAT DE MENSEN NIET MEER NAAR HET TONEELSTUK KOMEN KIJKEN, OMDAT VIKKIE NIET DANST. MISSCHIEN GAAT HET BETER, ALS ZIJ TERUGKOMT

ZO VLUG MOGELIJK LOOPT ZIJ NAAR DE SCHOUWBURG. DAAR ZIET ZIJ EEN LANGE RIJ MENSEN, DIE ALLEEN WILLEN KOMEN KIJKEN, ALS VIKKIE ZELF DANST

IN DE GANG HOORT ZIJ DE DIRECTEUR PRATEN. „WAT MOETEN WIJ DOEN, ALS WIJ VIKKIE NIET VINDEN?" ZEGT HIJ TREURIG. NU ZAL ZIJ HEN VERRASSEN!

STILLETJES STAPT ZIJ DE KAMER BINNEN. DE DIRECTEUR IS WAT BLIJ DAT VIKKIE TERUG IS. „GAUW VERKLEDEN" ZEGT HIJ. „JE MOET DADELIJK OPTREDEN"

VLUG GAAT VIKKIE ZICH VERKLEDEN EN LOOPT NAAR HET TONEEL. DE MENSEN IN DE ZAAL WACHTEN AL. MAAR DAAR ROEPT IEMAND. „STOP! BLIJF STAAN!"

HET GEROOFDE KIND

EEN VERHAAL UIT DE MIDDELEEUWEN DOOR J. TOEBOSCH

Eeuwen geleden lag in een mooie streek van Duitsland het kasteel Ravenhorst, dat bewoond werd door een rijk en machtig ridder, graaf Hartman met zijn vrouw en kinderen. Op het kasteel waren veel bedienden, die er een goed leven hadden, want de graaf en zijn vrouw waren goed voor hun volk. Een van die bedienden heette Wilbert en was op een vreemde wijze hier gekomen.

Ongeveer acht jaren vóór het begin van ons verhaal hadden eens twee rondreizende zangers het kasteel bezocht. De ene zanger was een man van middelbare leeftijd met een ongunstig voorkomen. De andere kon ongeveer twaalf jaar zijn en was een knappe jongen met een vriendelijk en verstandig gezicht. Terwijl de beide zangers, nadat ze hun liederen gezongen hadden, zich in de keuken aan eten en drinken te goed deden, zei de graaf tegen zijn vrouw: „Wat een flinke, aardige jongen! Die zouden we hier goed kunnen gebruiken."

„Dat vind ik ook," zei de gravin. „En dan zou hij het zeker heel wat beter hebben dan nu. Want zo, dag in, dag uit, rond te moeten zwerven is toch ook geen leven."

Het gevolg van hun gesprek was, dat ze de oudste zanger bij zich lieten komen.

„Is die jongen uw zoon?" vroeg de graaf.

„Nee, heer, mijn neef. Ik heb hem na de dood van zijn ouders bij mij genomen en als mijn eigen kind opgevoed. Maar ik beleef niet veel plezier van hem, want hij is lui en onwillig."

„Nu, dan zult ge er zeker wel niets op tegen hebben om hem hier te laten. Misschien dat hij op het kasteel beter oppast."

Maar nu begon de man anders te praten. Nee, hij kon Wilbert, zo heette de jongen, niet missen.... die was, sedert zijn vrouw een paar jaar geleden gestorven was, alles, wat hij nog aan familie had.... En hoe zou hij zonder hem de kost verdienen....? Nee, hij stond hem niet af.... Tenminste niet, als hij geen billijke vergoeding kreeg....

„En hoe groot moet die vergoeding wel zijn?" vroeg graaf Hartman.

De zanger noemde een bedrag, dat de graaf hem onmiddellijk uitbetaalde. Daarop vertrok hij, diep bedroefd, dat hij zijn dierbare neef moest achterlaten.

Wilbert bleef dus op het kasteel en was er al gauw geheel thuis. Hij was een vlugge, handige jongen en altijd in de weer. Hij hielp in het woonhuis, in de keuken, in de stallen, op het veld, was altijd vrolijk en opgeruimd en zeer hulpvaardig. Ieder mocht hem dan ook graag lijden en hij had het best naar zijn zin. Dat was een ander leven dan vroeger! Er was maar één zaak, die aan zijn geluk ontbrak: hij wist niet, wie zijn ouders waren. Van zijn eerste jeugd had hij een vage herinnering: iets van een kasteel en van mensen, die met hem speelden.... Maar zolang hij het zich kon herinneren, had hij altijd met die zanger rondgezworven. Dat die zijn oom was, geloofde hij geen ogenblik.... Leefden zijn ouders misschien nog....? Als hij daaraan dacht, werd hij bedroefd....

Zo waren ongeveer acht jaren verlopen, toen opeens de oorlog uitbrak en graaf Hartman met een aantal manschappen moest optrekken. Enige gewapende mannen had hij echter achtergelaten, want in de oorlog zwierven dikwijls benden rond, die weleens een aanslag zouden kunnen wagen. Daarom moest elke nacht goed wacht worden gehouden. Nu, daar zorgde Bernard, de oude slotbewaarder, wel voor.

Graaf Hartman was nog niet zo heel lang vertrokken, toen op een avond een oude man met een grijze baard, als pelgrim gekleed, aan de poort van het kasteel kwam en om onderdak voor de nacht verzocht.

Zoals in die tijd gebruikelijk was, werd hij dadelijk binnengelaten en even later zat hij aan een stevige maaltijd. Toen hij die gebruikt had, ging hij aan het vertellen van wat hij allemaal onderweg en in Palestina gezien en beleefd had, en hij deed dat zó mooi, dat allen, die het hoorden, de tranen in de ogen kregen. Eindelijk zei hij, dat hij graag zou gaan slapen, daar hij vermoeid was en de volgende morgen heel vroeg wilde vertrekken, en hij dankte duizendmaal voor de gastvrije ontvangst. De gravin beval daarop een bediende de pelgrim naar zijn slaapkamer te brengen.

Wilbert had een deel van het verhaal gehoord. Toen de pelgrim weg was, zei hij tegen de gravin: „Mevrouw, ik vertrouw die man niet. Ik geloof, dat u beter had gedaan met hem vannacht niet hier te laten."

De gravin lachte hem uit. Dat hij zich bang maakte om zo'n oude man....

Maar Wilbert was vastbesloten niet naar bed te gaan, voor hij zeker van zijn zaak was. Hij ging naar het vertrek, waar de twee mannen, die deze nacht de wacht hadden, bij een kruik bier zaten te praten.

„Je hebt straks die pelgrim gezien," zei hij. „Hoor eens, die kerel is net zo min een pelgrim, als ik keizer van China ben. Mevrouw heeft hem vannacht hier onderdak gegeven. Maar ik houd bij de poort de wacht en als ik roep, moeten jullie dadelijk komen."

Nadat dit afgesproken was, vatte Wilbert post in een open schuurtje. Een paar meter er vandaan, vlak bij de poort, stond een gebouwtje, waarin de sleutel van de poort bewaard werd. Als de pelgrim een aanslag op het kasteel in de zin had, zou hij zich daarvan zien meester te maken.

Het was volle maan en dus tamelijk licht. Vanuit zijn schuilhoek kon Wilbert het hele voorplein overzien. Een paar uur gingen voorbij.... Het was al na middernacht.... daar opeens, naderde iemand. Doch het was geen oude pelgrim, maar een krachtige man zonder baard en zonder mantel. Voorzichtig en steeds rondkijkend ging hij naar het gebouwtje, opende de deur en sloop naar binnen.... Maar nu schoot Wilbert snel als de bliksem toe, trok de deur dicht en schoof de grendel er op....

Een ogenblik later waren de twee wachters bij hem. „Dat had je niet gedacht, vrome pelgrim," zei hij, toen de deur weer geopend was. „Brengt hem maar naar het hok in de toren!" beval hij, „daar zit hij goed."

Hij keek nu door het luikje in de poort naar buiten en bemerkte aan de overkant van de gracht een bende, die er zeker op rekende, dat de poort geopend en de valbrug neergelaten zou worden.

„Nee, hoor, zo gemakkelijk kom je er toch niet in," zei Wilbert. „Maar nu moet ik eerst de gravin gaan waarschuwen."

II

Je begrijpt, dat de gravin erg schrok, toen ze hoorde, wat er gebeurd was. Wilbert had dus gelijk gehad, toen hij de pelgrim niet vertrouwde. Zonder zijn moed en waakzaamheid was de vijand nu meester van het kasteel geweest. Intussen waren alle manschappen gewapend en gereed om het kasteel te verdedigen. De gravin overlegde nu met de slotbewaarder Bernard en met Wilbert.

De aanslag was wel mislukt, maar daarmee was men er nog lang niet. Want de vijand zou niet zo maar aftrekken, maar trachten het slot met geweld te nemen. En het aantal verdedigers was klein. Zonder vreemde hulp zouden ze het niet lang tegen de overmacht kunnen volhouden.

„Konden we maar bericht naar Eberstein zenden," zei Bernard. „Daar ligt een sterke bezetting en de ridder zou onmiddellijk komen om ons te helpen."

„Maar hoe Eberstein te bereiken?" zei de gravin. „'t Is drie uur van hier en in de nacht is de weg door de bergen en bossen bijna niet te vinden. Daarbij nog het gevaar van te worden aangehouden, want de vijand zal zijn posten wel hebben uitgezet."

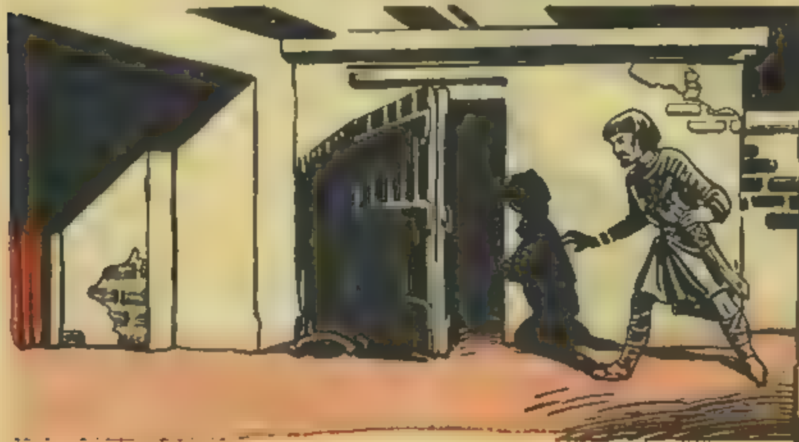
„Laat mij gaan," zei Wilbert. „Ik ken alle paden en paadjes tussen Ravenhorst en Eberstein en kan er gemakkelijk nog vóór de morgen zijn. Het is zeker gevaarlijk, maar het is de enige kans, die we hebben."

Dat vond de slotbewaarder ook en de gravin gaf dus toe toen Wilbert aanhield.

Even later verliet deze door een geheim poortje aan de achterzijde het kasteel. Het terrein was hier geheel vlak en effen, maar enige honderden meters verder was de grond met dicht struikgewas begroeid. Daar aangekomen sloeg Wilbert een voetpad in, waarvan de toegang door de struiken verborgen was. Dit voetpad leidde

Vanuit zijn schuilhoek kon Wilbert het hele voorplein overzien.

naar een beek met steile oevers, waarover als brug een plank lag. Was hij die brug over, dan was hij al een heel eind gevorderd.

Wie beschrijft echter zijn schrik, toen hij, dicht bij de beek gekomen, zag, dat drie overvallers bij de brug de wacht hielden. De vijand scheen dus met het terrein goed bekend en had zijn maatregelen genomen voor het geval, dat men iemand uit het kasteel zou zenden om hulp te halen. Dat was een teleurstelling! In de hele omtrek was geen andere brug en de beek doorwaden was onmogelijk. Wat nu te doen....? Wilbert bedacht zich niet lang. Ongedwongen, alsof hij van niets wist, stapte hij naar de brug. Maar daar sprongen de drie mannen tegelijk op en een van hen vroeg bars, waar hij naar toe moest.

„Wel, naar huis," zei Wilbert. „Maar ik moet nog een heel eind lopen en ik heb me verlaat en nu zullen ze thuis wel erg ongerust zijn, omdat ik zo lang uitblijf. Toe, laat me door. Ik ben maar een arme jongen, die geen mens kwaad doet."

„Ja, dat geloven we wel," zei de soldaat spottend. „Maar we zullen je toch maar een tijdje hier houden. Help me eens hem te binden," wendde hij zich tot de twee anderen.

Maar op hetzelfde ogenblik gaf Wilbert hem een stoot tegen de borst, dat hij achterover tuimelde, en snelde daarna naar de brug. Hij had echter het ongeluk te struikelen en eer hij weer kon opstaan, hadden de soldaten hem vastgepakt. Wilbert verdedigde zich met alle macht en sloeg en schopte van zich af, maar zijn aanvallers lieten, hoewel ze menige gevoelige slag of trap kregen, niet los en tenslotte moest hij onderdoen. Zijn handen werden nu met een stevig touw op de rug vastgebonden en een ander touw werd om zijn voeten gesnoerd.

„Laat hem hier maar liggen," zei de soldaat, die de baas scheen te zijn. „Dirk, ga eens naar de kapitein en vraag hem, wat we met onze gevangene moeten doen. Ik denk, dat hij nu wel in het kasteel zal zijn."

De soldaat ging heen en de twee anderen gingen weer op hun vorige plaats zitten, zonder verder nog naar Wilbert om te zien. Het is te begrijpen, hoe terneergeslagen deze was. Daar lag hij nu, met het vooruitzicht misschien te worden opgehangen. Maar nog erger vond hij het, dat het kasteel met al zijn bewoners nu verloren zou zijn.

Na enige tijd kwam echter de gedachte bij hem op, of er geen kans zou zijn om te ontsnappen.

Kon hij zich maar alvast van die touwen, die hem zo knelden, ontdoen....

Dicht bij hem lag een grote steen met een scherpe kant. Als hij daarbij kon komen.... De soldaten zaten zó druk te praten, dat ze niet op hem letten. Voorzichtig wentelde hij zich om en lag nu zó, dat zijn handen de steen aanraakten.

Hij begon nu het touw over zijn handen door te zagen. Dat was, vooral door de houding, waarin hij lag, een moeilijk werk. Hij bezeerde zijn handen en polsen aan de scherpe steen, maar daarover bekommerde hij zich niet. Eindelijk, het touw was doorgesneden! En nu hij zijn handen weer vrij had, had hij na enkele minuten ook zijn voeten van hun boeien ontdaan....

....toen hij, dicht bij de beek gekomen, zag, dat drie overvallers bij de brug de wacht hielden.

Zijn plan was nu eensklaps de twee niets vermoedende soldaten aan te vallen en tegen de grond te slaan en daarna, eer ze de tijd hadden weer op te staan, de brug over te snellen. Reeds was hij op het punt op te springen, toen hij een van hen hoorde zeggen: „Waar blijft Dirk toch? Hij had al lang terug kunnen zijn! Zal ik eens die kant opgaan en zien, of ik hem tegenkom?"

„Goed," zei de ander. „Ik blijf wel zolang alleen hier."

De soldaat ging heen. Wilbert wachtte nog enige tijd. Toen sprong hij opeens overeind en snelde op de achtergebleven man af. Eer deze de tijd had naar zijn wapen te grijpen, had Wilbert hem met zoveel kracht van zich af geslingerd, dat hij enige meters verder in de struiken terechtkwam. Het volgend ogenblik was hij de brug over en in het bos verdwenen, dat aan de overkant van de beek lag.

Voor achtervolging behoefde hij nu niet meer bang te zijn. Wel had hij nog een lange en gevaarlijke weg af te leggen, eer hij te Eberstein zou zijn, maar daarover maakte hij zich minder zorg.

III

Ridder Berthold van Eberstein en zijn vrouw waren even rijk én aanzienlijk en ook even edel en menslievend als de graaf en de gravin van Ravenhorst. Ze hadden geen kinderen. Hun enig zoontje Otto hadden ze op driejarige leeftijd op een treurige wijze verloren

Op een mooie zomerdag was het kindermeisje met de kleine Otto naar een weide gegaan, die dicht bij een beek lag. Ze had hem op het gras gezet en wat bloemen gegeven om mee te spelen en was daarna naar een kennis in de buurt gegaan, waar ze iets te bestellen had. Haar meesteres had haar wel verboden het kind alleen te laten, maar och, over een paar minuten zou ze weer terug zijn en niemand wist er immers wat van.... Maar toen ze terugkwam, was de kleine verdwenen. Buiten zichzelf van angst liep het meisje naar de beek en vond in een struik aan de kant het hoedje van het kind. Ongetwijfeld was het jongetje al spelend in het water geraakt en verdronken.

Hoe men ook zocht, het lijkje was niet te vinden en men veronderstelde nu, dat de stroom, die in deze bergachtige streek zeer sterk was, het meegevoerd had.

Kort vóór dit ongeluk had ridder Berthold een knecht, Fulco geheten, wegens slecht gedrag en diefstal ontslagen. Bij zijn vertrek had deze Fulco gedreigd, dat hij zich vroeg of laat zou wreken. Hij was iemand, die

men tot alles in staat achtte en daarom was al dadelijk vermoed, dat hij schuldig was aan de dood van het kind. Er was dan ook een onderzoek ingesteld, maar toen was gebleken, dat sedert zijn vertrek niemand Fulco meer in de omtrek had gezien. Er viel dus niet aan te twijfelen: de kleine Otto was door een ongeluk om het leven gekomen. Dat dit voor de ouders een vreselijke slag was, behoeft wel niet gezegd.

We hebben gezien, hoe Wilbert aan de overkant van de beek was gekomen. Zonder ophouden was hij daarna doorgelopen en het was nog nacht, toen hij Eberstein bereikte. Dit was een sterk kasteel met een talrijke, goed uitgeruste bezetting. Op bevel van de keizer was ridder Berthold hier gebleven om het omliggende land tegen mogelijke vijandelijke invallen te verdedigen.

Er werd goed wacht gehouden, want nauwelijks had Wilbert op de poort geklopt, of een luikje werd geopend en een stem vroeg: „Wie is daar?"

„Ik kom van Ravenhorst en moet dadelijk de ridder spreken," antwoordde Wilbert. „Men heeft het kasteel willen overrompelen. Dit is wel mislukt, maar het is nodig, dat er zo gauw mogelijk hulp komt."

De portier opende de poort en liet Wilbert binnen. Wat zag die jongen er uit! Geen wonder! Dikwijls had hij zich een weg moeten banen tussen doornen en struiken en daardoor waren zijn kleren gescheurd en zijn gezicht en handen bebloed. „Nu, je hebt ook geen pleziertochtje gehad," zei de portier. „Wacht maar even, dan zal ik de ridder wekken."

Weldra kwam ridder Berthold en hoorde nu van Wilbert, wat er gebeurd was

„Je hebt je flink gehouden," zei de ridder. „Als alles goed afloopt, zullen ze dat op de eerste plaats aan jou te danken hebben. Ik zal bevel geven, dat mijn mannen zich dadelijk klaarmaken en dan gaat het naar Ravenhorst. Ga jij nu maar wat slapen; je hebt het na zo'n nacht wel nodig."

„Heer," zei Wilbert, „ik bid u, laat me meegaan. Zolang ik niet weet, hoe het op Ravenhorst gesteld is, heb ik toch geen rust."

„Ga dan maar mee. Eigenlijk is dat nog beter, want je kunt ons op Ravenhorst misschien van dienst zijn."

Op Eberstein was nu weldra alles in rep en roer. Er klonken bevelen; de mannen wapenden zich; de paarden werden gezadeld. Intussen had Wilbert het bloed van zijn gezicht en handen gewassen en zijn kleren zoveel mogelijk in orde gebracht. Hij moest nu bij de ridder en zijn vrouw komen.

Een luikje werd geopend en een stem vroeg: „Wie is daar?"

De edelvrouw wilde ook graag de jongen zien, waarvan haar man haar verteld had.

Toen nu Berthold en zijn vrouw Wilbert zagen, die er thans heel wat netter uitzag dan bij zijn komst, werden beiden getroffen door zijn gelijkenis met de ridder. En onmiddellijk dachten ze aan hun Otto, die, als hij niet zo ongelukkig om het leven was gekomen, ongeveer van dezelfde leeftijd zou zijn geweest.... Daar kwam een bediende zeggen, dat alles gereed was voor het vertrek.

Wilbert kreeg nu een paard en sloot zich bij de mannen van Eberstein aan. Ridder Berthold plaatste zich aan de spits en even later reden de ruiters de poort uit.

Op de brede, effen weg ging het vlug vooruit. Niet vlug genoeg echter naar de zin van Wilbert, die wel gewild zou hebben, dat de paarden vleugels hadden. Intussen begon het al licht te worden.

Opeens, daar zag men bij het omslaan van een bocht in de verte de toren van Ravenhorst. Nog enige tijd voorwaarts door de bossen en men kwam op een kleine vlakte en zag voor zich het kasteel. Maar van een gevecht was niets te merken.

De ridder liet even halt houden. „Zouden ze al in het kasteel zijn?" vroeg hij bezorgd.

„Ik geloof het niet, heer," zei de ruiter, die naast hem reed. Het was een ervaren krijgsman, die, wanneer de ridder afwezig was, zijn plaats innam. „Zie daarginds eens!" En hij wees in de verte, waar een hoop volk aftrok. „Ik denk, dat ze gehoord hebben, dat we in aantocht zijn en dat ze toen de benen genomen hebben."

„Best mogelijk, Godfried," zei de ridder. „Dan zullen we het al heel gemakkelijk hebben. Nu, we zullen het gauw te weten komen. Voorwaarts, mannen!" beval hij. En in snelle draf ging het in de richting van het kasteel.

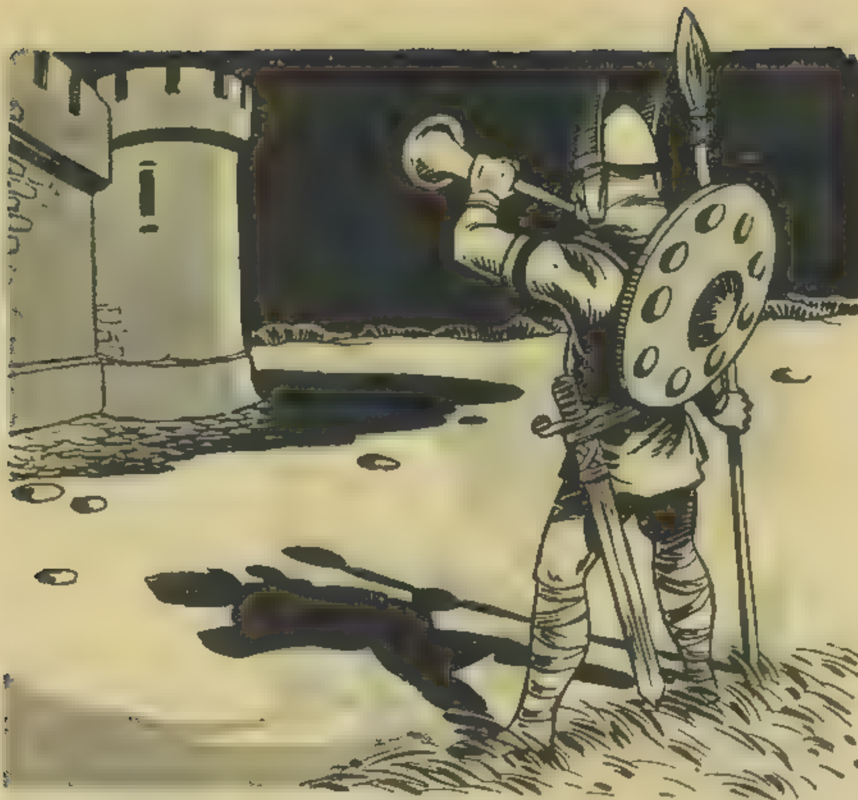
IV

Hoe was het intussen op Ravenhorst gegaan?

Toen het uur, waarop volgens afspraak de poort zou worden geopend, al een hele tijd voorbij was en de pelgrim maar niet verscheen, begon de kapitein van de bende te vrezen, dat er iets niet in orde was. Zou het plan ontdekt zijn....? Daar kwam een van de soldaten, die bij de brug de wacht moesten houden, hem vertellen, dat ze een jongeman, die van het kasteel gekomen was, gevangengenomen hadden. Dadelijk gaf hij hem een paar manschappen mee om de gevangene te halen, maar toen dezen enige tijd later met de drie brugwachters terugkeerden, brachten ze de tijding mee, dat de gevangene ontsnapt was. De kapitein was woedend en voer hevig tegen de drie mannen uit. „Ezels, stommeriken, slaapkoppen zijn jullie!" schreeuwde hij. „Waarom heb je hem niet beter vastgehouden? Nu gaat hij natuurlijk naar Eberstein en dan hebben we kans, dat we het volk daar op ons dak krijgen! Ophangen moesten ze jullie! Maar als het misloopt, krijg je met mij te doen!"

Hij overlegde met zijn onderbevelhebbers. Natuurlijk zou van Eberstein hulp komen. Ze hadden dus te kiezen: aftrekken of doorzetten.

Ze besloten tot het laatste. De bende was ongeveer zestig man sterk en in het kasteel waren, dat wisten ze, maar weinig mannen. Het zou in elk geval nog enige uren duren, eer die van Eberstein hier konden zijn en in die tijd konden ze best het kasteel innemen, plunderen en, voordat ze aftrokken, in brand steken. Dat het

Hij liet nu een soldaat op de hoorn blazen en riep daarna zo hard hij kon: „Geef het kasteel over."

volle maan was, zou hun bij hun onderneming goed te pas komen.

Hij liet nu een soldaat op de hoorn blazen en riep daarna zo hard hij kon: „Geeft het kasteel over! Dan zal niemand leed geschieden! Maar als ik geweld moet gebruiken, sta ik voor niets in!"

Er kwam geen antwoord, ook niet, toen hij tweemaal zijn oproep herhaalde.

„Dan moeten jullie het maar ondervinden!" schreeuwde hij. „Ik heb gewaarschuwd!"

Hij droeg nu een gedeelte van zijn mannen op, de struiken, die een eind daar vandaan stonden, om te hakken en tot bossen te binden. Toen er een vrij grote voorraad takkenbossen bijeen was, stelde hij een aantal boogschutters op, die met hun pijlen de verdedigers van de muur moesten houden, terwijl andere soldaten de bossen in de gracht zouden werpen. De mannen van Ravenhorst zorgden echter wel, zich niet bloot te geven, maar bleven achter de schietgaten en zonden van daaruit hun pijlen op de aanvallers af. Maar al vielen daarvan ook enkelen, de anderen hielden vol en tenslotte was de gracht gevuld en kon de vijand er over trekken en de aanval op de poort beginnen. Het begon intussen al te schemeren en daarom zond de kapitein een paar soldaten in de richting van Eberstein met de opdracht hem onmiddellijk te waarschuwen, wanneer van die kant hulp zou komen opdagen.

Binnen het kasteel had men intussen echter ook niet stilgezeten. Bernard, de slotbewaarder, had alle voorradige zakken met zand en stenen laten vullen en tegen de poort doen opstapelen en daarachter was van kisten, vaten en balken een wal gevormd. De gravin zelf had zich, na haar onderhorigen tot moedig standhouden te hebben aangespoord, met haar kinderen en de vrouwelijke bedienden in de burcht teruggetrokken en wachtte daar in angst en vrees de uitslag van het gevecht af. Was Wilbert op Eberstein aangekomen....? Dan had men nog kans op ontzet.... Maar als hij onderweg eens aangehouden of verongelukt was....? Dan was men verloren, want lang zouden de verdedigers het niet volhouden.

Daarbuiten waren de aanvallers bezig de poort met bijlen te bewerken. Daar deze met dikke ijzeren platen beslagen was, konden ze er echter niet veel tegen uitrichten. Daarbij werden ze onophoudelijk door de verdedigers met pijlen en stenen bestookt. Ze vorderden dus niet en dit was niet naar de zin van hun kapitein, die begreep, dat er spoed gemaakt moest worden, wilde hijzelf geen gevaar lopen aangevallen te worden. Hij moest het dus anders aanleggen....

Terwijl nu het werk bij de poort voortging en een regen van pijlen in het kasteel werd geschoten, liet hij een boom omhakken, van de takken ontdoen en daarna over de gracht brengen. Enige sterke mannen namen hem op; de kapitein gaf een bevel en met een slag, die de muur deed dreunen, kwam de stam tegen de poort terecht.

„Goed zo!" riep de kapitein. „Nog eens. !"

Weer beukte de stormram de poort. Nog eens en nog eens en toen werd de deur uit haar hengsels gelicht en lag in stukken tegen de grond. Een wild gejuich steeg op

De vijand begon nu de versperring achter de poort op te ruimen. Daar de ruimte, waarin de soldaten moesten werken, zeer nauw was, ging dit echter niet zo vlug als hun aanvoerder gedacht had, maar langzamerhand wonnen ze toch veld en eindelijk kwam het zó ver, dat men door de gaten in de opgeworpen wal naar buiten kon zien. De toestand werd nu dreigend. Lang kon het niet meer duren. De kapitein spoorde zijn mannen tot de uiterste inspanning aan....

Maar opeens, wat was dat....? Woedende kreten en verwensingen en daarbovenuit bevelen.... Het werken hield op; geen pijl vloog meer naar binnen.... en daar trok de hele bende hals over kop af! Wat was er aan de hand....? Lang behoefde men niet in het onzekere te blijven .

Daar kwam de man, die boven in de toren op de uitkijk had gestaan, buiten adem aansnellen en riep: „Ze komen! Ze komen....!" En toen men daarna de muur bestegen had, zag men in de verte een afdeling ruiters naderen.

Men was gered....!

V

Dat was een blijdschap, toen de ruiters van Eberstein door de inmiddels weer vrijgemaakte poort Ravenhorst binnenreden, en het spreekt vanzelf, dat vooral Wilbert met gejubel ontvangen werd. Het bleek nu, dat men er goed was afgekomen. Van de verdedigers waren slechts weinigen, en gelukkig niet één gevaarlijk, gewond. Binnen weinige dagen, zo verklaarde de kasteeldokter, zouden allen weer geheel genezen zijn. En de schade, die de vijand had aangericht, betekende voor de rijke graaf niets

De gravin zou nu gaarne dadelijk een groot feest hebben aangericht, maar ridder Berthold was op de eerste plaats een man van plicht. „De keizer heeft me opgedragen het land tegen vijandelijke invallen te beschermen," zei hij. „De bende is wel afgetrokken,

maar ze kan het de bevolking nog erg moeilijk maken. Daarom is het nodig, dat ze spoedig achtervolgd wordt."

Hij kon die taak echter gerust aan zijn onderbevelhebber Godfried overlaten, die dan ook, nadat de manschappen wat uitgerust waren, met het grootste deel van de afdeling vertrok.

„En nu," zei hij, toen hij met de gravin en Wilbert alleen was, „zou ik die pelgrim wel eens willen zien."

Hij had het pas gezegd, toen een bediende binnenkwam met de mededeling, dat de pelgrim door een door het venstertje van zijn gevangenis naar binnen gevlogen pijl zwaar gewond was en dringend verzocht had hen alle drie te mogen spreken. Hij voegde er bij, dat hij volgens het oordeel van de geneesheer niet lang meer leven zou.

Ze gingen dus dadelijk naar het vertrek, waar op een bed de pelgrim lag. En nauwelijks hadden ze een blik op zijn gezicht geworpen, of ze herkenden hem; de ridder van Eberstein herkende in hem zijn vroegere knecht Fulco; Wilbert noemde hem zijn oom, waarmee hij jarenlang had rondgezworven, en de gravin bemerkte direct, dat hij de man was, die acht jaren geleden als rondreizend zanger daar gekomen was.

„Ik merk al, dat ge me herkent," zei de gewonde. „Heer ridder, ik weet, dat het gauw met me gedaan zal zijn. Maar vóór ik sterf, wens ik u een gewichtige mededeling te doen. Uw zoon Otto leeft."

„Onmogelijk!" riep ridder Berthold uit. „Mijn zoon is dood. Hij is verdronken, toen hij drie jaar oud was."

„Dat denkt ge. Maar luister, heer, dan zult u de waarheid horen. Ik had gezworen wraak te nemen, omdat u me had weggejaagd. Enige dagen hield ik me schuil in de omtrek van uw kasteel. Daar zag ik uw zoontje alleen in de weide en een duivels plan plan kwam bij mij op. Ik greep het kind, gooide zijn hoedje in een struik aan de beek, zodat men zou denken, dat het al spelende verdronken was, en vluchtte met hem naar het buitenland. Daar bleef ik enige tijd, kwam toen terug en trok jarenlang van de ene plaats naar de andere. Ik verdiende de kost met zingen en bedelen. Zo kwam ik op zekere dag met het kind, dat intussen een flinke jongen geworden was, op het kasteel. Mevrouw de gravin zal u wel vertellen, hoe ik het voor geld afstond. En nu, heer ridder, hier is nu uw zoon!"

Het was een aandoenlijk toneel, dat nu volgde! Vader en zoon konden in het eerst niet aan zoveel geluk geloven. Hoe hadden ze ook kunnen denken, dat ze elkaar na zoveel jaren zo opeens zouden terugzien?

De goede gravin had de tranen in de ogen. „Nu ik weet, dat hij uw zoon is," zei ze, nadat ze beiden had gelukgewenst, „moet ik zeggen, dat hij sprekend op u lijkt."

„Dat heeft mijn vrouw ook al gezegd," zei ridder Berthold. „Wat zal ze blij zijn! Ik moet haar onmiddellijk bericht zenden."

„Laat mij nu verder vertellen," zei Fulco. „Het geld had ik al gauw verkwist. Ik bleef zwerven. Kort na het uitbreken van de oorlog sloot ik me aan bij een bende roofzuchtig soldatengespuis. We kwamen in deze streek en ik maakte toen met de kapitein een plan om Ravenhorst te overrompelen. Ik wist, dat de graaf zeer rijk was en met het grootste deel van zijn volk ten oorlog was getrokken. U weet, hoe het gegaan is. Ik heb nu alles verteld. Heer ridder, ik heb zwaar misdaan tegen u, tegen uw zoon en ook tegen mevrouw de gravin. Maar ik hoop, dat u mij, voor ik sterf, vergeven zult...."

Fulco hield op. Het spreken had hem zó vermoeid, dat hij niet verder kon.

Alle drie drukten hem nu de hand en verzekerden hem, dat ze hem alles hadden vergeven en men kon het de gewonde aanzien, dat hij daarvoor dankbaar was. Even later gingen ze heen en lieten het aan de geneesheer over hem verder te verzorgen.

In de namiddag kwamen de ruiters, die ridder Berthold uitgezonden had, terug. Ze brachten goede tijding. Ze hadden de bende overvallen, terwijl deze bezig was een dorp te plunderen. Zonder moeite hadden ze hen uiteengeslagen en ze hadden een groot aantal gevangenen gemaakt, waartoe ook de kapitein behoorde. De overgeblevenen waren naar alle kanten gevlucht en zouden het de bevolking wel niet meer erg lastig maken.

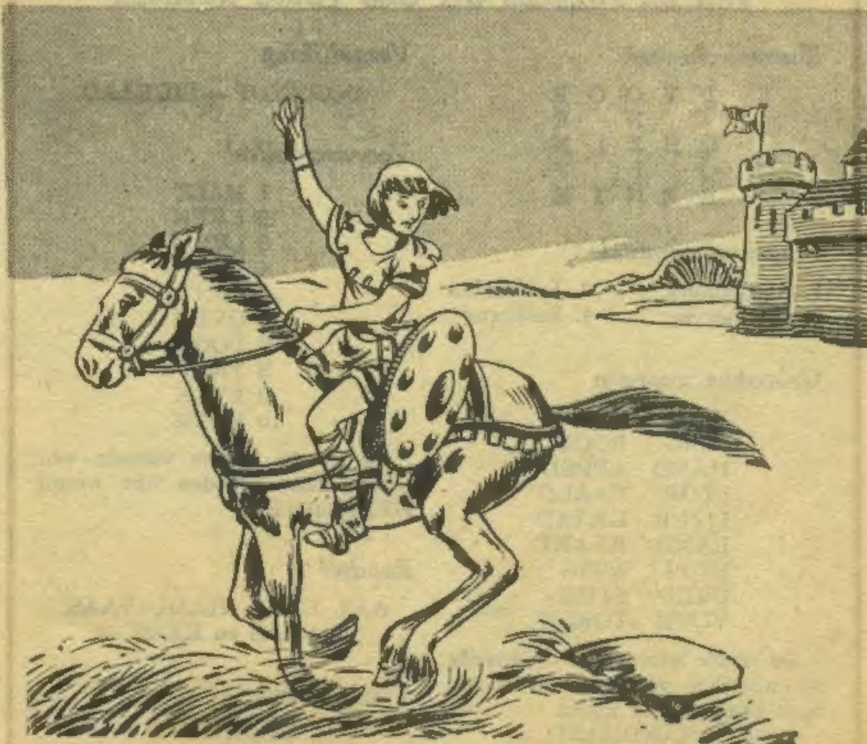
De ruiters hoorden nu ook, wat er gedurende hun afwezigheid gebeurd was, en het behoeft wel niet gezegd, dat ze daar blij om waren, want allen hielden van ridder Berthold.

„En nu," zei de gravin, „zullen we eens feestvieren. Jullie hebben het wel verdiend. En als mijn man weer thuis is, zal hij wel zorgen, dat je allemaal een goede beloning krijgt."

En tot laat in de nacht ging het op Ravenhorst vrolijk toe!

De volgende morgen vertrok Wilbert, die thans Otto van Eberstein heette, met zijn vader en de ruiters naar het kasteel, dat van nu af aan zijn woonplaats werd. Een paar maanden later, toen de oorlog geëindigd was, kwam de graaf van Ravenhorst hem daar bezoeken en hem en zijn ouders gelukwensen.

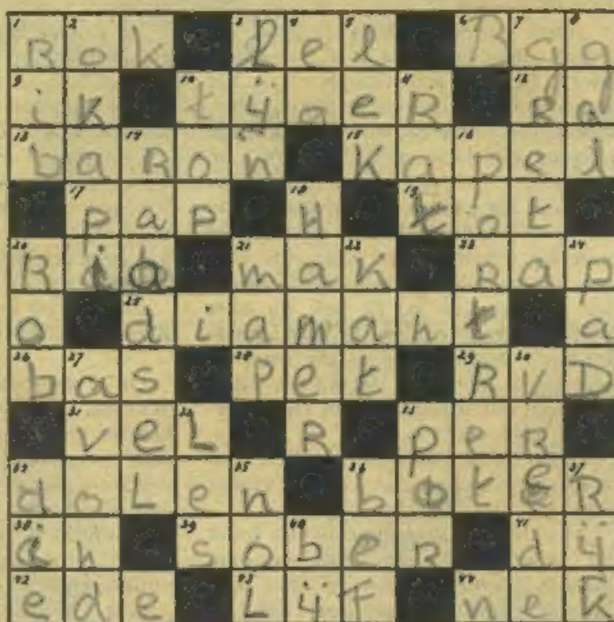
Dat Wilbert, zoals we hem nog maar zullen noemen, later nog heel dikwijls Ravenhorst bezocht en daar altijd zeer welkom was, behoeft eigenlijk wel niet gezegd.

WIE PUZZELT ER MEE?

KRUISWOORDPUZZLE

Van links naar rechts:

1 Kledingstuk v. meisjes en vrouwen
3 Deel van je oor
6 Bij geen gehoor (afkorting)
9 Persoonlijk voornaamwoord
10 Gevaarlijk roofdier met gestreepte huid
12 Deel van een mast
13 Adellijke titel
15 Vlinder
17 Vloeibare meelspijs
19 Voorzetsel
20 Meisjesnaam
21 Tam
23 Wat ouderwets woord voor vlug
25 Kostbaar edelgesteente
26 Lage mannenzangstem
28 Hoofddeksel
29 Rijks Voorlichtingsdienst (afk.)
31 Huid
33 Voorzetsel
34 Dwalen
36 Zuivelproduct, dat door karnen bereid wordt
38 Voorzetsel
39 Matig; zuinig
41 Lichaamsdeel boven de knie
42 Plaats op de Veluwe
43 Lichaam
44 Lichaamsdeel tussen hoofd en rug

Van boven naar beneden:

1 Een van de beenderen, die de borstkas beschermen
2 Hoefdier tussen antilope en giraffe in
3 Dunne streep; ook wel touw
4 Landbouwwerktuig
5 Gat (in een bodem van een pan bijvoorbeeld)
7 Meisjesnaam
8 Bittere vloeistof
10 Hoogste punt van een berg
11 Zeer schadelijk knaagdier
14 Iets, dat je op dit ogenblik aan het oplossen bent
16 Afbeelding; foto
18 Timmergereedschap
20 Zeehond; ook jongensnaam
21 Soort omslag of kartonnen portefeuille
22 Huisdier
24 Smal wegje
27 Het deel van de dag vóór de nacht
30 Tegenovergestelde van oorlog
32 Krijg je op school elke dag van de onderwijzer
33 Stoot
34 Aanwijzend voornaamwoord
35 Jongensnaam
36 Wit doekje onder de kin (bij rechters bijvoorbeeld)
37 Dat ben je als je veel geld hebt
40 Insect, dat honing verzamelt

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZLES UIT ONS VORIG NUMMER

Tovervlechtwerk

```
I V O O R
V   N   E
O N Z I N
O   I   T
R E N T E
```

Plaatsnamenpuzzle

1. Aardenburg 2. Leimuiden
3. Wormerveer 4. Balkbrug

Gebroken woorden

ZEIL	BOOT
SLAG	ROOM
HAND	APPEL
STOP	NAALD
IJZER	DRAAD
LAND	KAART
HUIS	ARTS
GELD	STUK
VUUR	TOREN

De eerste letters van de tweede rij woorden vormen van boven naar beneden het woord BRANDKAST

Vergelijking

OORKNOP — SIERAAD

Voorzetraadsel

1 HALT
2 EREN
3 LEED
4 IETS
5 CENT
6 OVER
7 POOK
8 TRUI
9 EVEN
10 REDE

De eerste letters vormen van boven naar beneden het woord HELICOPTER

Raadsel

AAS, GAAS, HAAS, VAAS, MAAS en KAAS.

Visitekaartje

MACHINIST

RAADSEL VOOR BEGINNELINGEN

Met *h* ben ik een man: een ....
Met *t* ben 'k kleverig, zwart, dus....
Met *b* een dier, 'k heet Bruintje ....
Met *p* een lekkere vrucht, een ....

SJORS

EN DE VERSCHRIKKELYKE SNEEUWMAN

SJORS HEEFT IN DE NACHT DE VERSCHRIKKELIJKE SNEEUWMAN, DIE IN EEN DIERENTUIN ZAT OPGESLOTEN, HELPEN ONTSNAPPEN EN HEM IN DE TREIN NAAR AZIË VERSTOPT. MAAR DE VOLGENDE MORGEN...

GOEDEMORGEN, SJORS! WAT KIJK JE SLAPERIG — HEB JE GEEN GOEDE NACHTRUST GEHAD?

OCH, DAT GING BEST, TANTE

WAT LEES IK DAAR? DE VERSCHRIKKELIJKE SNEEUWMAN, DIE WE GISTEREN IN DE DIERENTUIN GEZIEN HEBBEN, IS VANNACHT LOSGEBROKEN!

ONTZETTEND! ALS DAAR MAAR GEEN ONGELUKKEN VAN KOMEN!

DE KRANT SCHRIJFT, DAT HET MONSTER IN HET HOLST VAN DE NACHT DE TRALIES VAN ZIJN KOOI HEEFT VERBOGEN EN ER VANDOOR IS GEGAAN! DE POLITIE EN DE BRANDWEER ZOEKEN DE HELE OMGEVING AF, MAAR TOT NU TOE HEEFT MEN NOG GEEN ENKEL SPOOR KUNNEN ONTDEKKEN. HET IS ALSOF DE SNEEUWMAN IN ROOK IS OPGELOST!.

SJORS! WAAROM KRIJG JIJ ZO'N KLEUR?

IK. EH-EH.

SPREEK OP, JONGEMAN! WEET JIJ SOMS MEER VAN DAT GEVAL AF?

WAAROM HEB JIJ NOG ZO'N SLAAP? HEB JIJ VANNACHT IETS UITGEVOERD?

U ZULT MISSCHIEN BOOS OP ME ZIJN, MAAR IK HEB VANNACHT DE SNEEUWMAN HELPEN ONTSNAPPEN! IK HAD GISTEREN AL ZO'N MEDELIJDEN MET HEM — HIJ HAD VEEL VERDRIET EN VERLANGDE ERG NAAR HUIS... DAAROM HEB IK HEM OP DE TREIN NAAR AZIË GEZET!

SJORS, BEN JE NU DOL GEWORDEN? DAT MONSTER HAD JE KUNNEN DOODBIJTEN!

HM-HM...

MAAR DE SNEEUWMAN IS HELEMAAL NIET GEVAARLIJK! HIJ IS EEN HEEL LIEF MONSTER... VINDT U NOU ECHT, TANTE, DAT ZE ZO'N ARME DROMMEL VAN ZIJN GEZIN MOGEN WEGHALEN OM HEM HIER AAN DE MENSEN TE LATEN ZIEN? HOE ZOU U HET VINDEN, ALS ZE HETZELFDE MET OOM DEDEN?

TJA...

IK GELOOF, DAT SJORS GOED GEDAAN HEEFT, VROUW. ALS DE VERSCHRIKKELIJKE SNEEUWMAN NIET GEVAARLIJK IS, MOGEN ZE HEM NIET OPSLUITEN!

DIE ARME SNEEUWMAN! HAD IK HET MAAR GEWETEN!

JE BENT EEN BRAVE JONGEN!

JE MOET ER MAAR MET NIEMAND OVER SPREKEN, SJORS. DE MENSEN ZOUDEN HET TOCH NIET BEGRIJPEN!

ENKELE DAGEN LATER

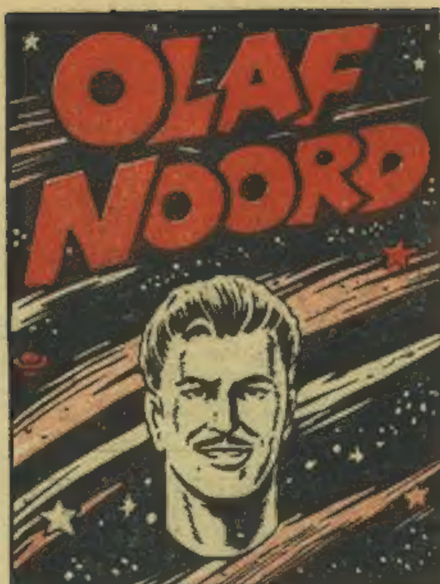
HEBBEN ZE AL EEN SPOOR VAN DE VERSCHRIKKELIJKE SNEEUWMAN GEVONDEN?

NOG NIET! HET MONSTER SCHIJNT ZICH GOED VERSTOPT TE HEBBEN... MISSCHIEN ZIT HIJ WEL ONDER JE BED!

LAAT MAAR PRATEN, SJORS. MAAR ZET DE RADIO EENS AAN... MISSCHIEN HOREN WE DAN MEER!

DE MENSEN PRATEN NOG STEEDS OVER DE SNEEUWMAN, OOM

HIER IS EEN EXTRA-BERICHT. DE VERSCHRIKKELIJKE SNEEUWMAN, DIE KORT GELEDEN UIT EEN DIERENTUIN LOSBRAK, IS IN CONSTANTINOPEL TERUGGEVONDEN! HET MONSTER HAD ZICH VERBORGEN IN DE TREIN NAAR AZIË, EN PROBEERDE MET DE REIZIGERS OVER TE STAPPEN IN DE TREIN, DIE VERDER GING NAAR HET HIMALAYA-GEBERGTE. ONMIDDELLIJK IS EEN HEVIGE JACHT OP HET ONDIER INGEZET! POLITIE-AUTO'S RIJDEN ZWAARBEWAPEND DOOR DE STRATEN VAN DE STAD, EN MEN HEEFT GOEDE HOOP DE SNEEUWMAN WELDRA WEER IN HANDEN TE HEBBEN!

OLAF NOORD

KOM, DIAL ! WE GAAN NAAR DE TOP VAN DEZE BERG. WE ZULLEN ER EEN VUUR ONTSTEKEN EN HET LAND IN KAART BRENGEN. MISSCHIEN ONTDEKKEN WE NOG ANDERE LEDEN VAN ONZE EXPEDITIE !!
85

ONDERTUSSEN, OP DE BODEM VAN DE OCEAAN...
WAAR ZULLEN DIE VISMANNEN ONS HEEN BRENGEN? IK HEB NOG MAAR VOOR EEN MINUUT OF TIEN ZUURSTOF IN MIJN RESERVOIRS. AI ! WAT EEN HELDER LICHT!

OP DE BODEM VAN DE OCEAAN LIGT EEN WONDERLIJKE STAD....

DE VISMANNEN DWINGEN OLAF EN RIWAN PLAATS TE NEMEN OP EEN SOORT ROOSTER, RONDOM HEN NEMEN ZIJ FELLE LICHTEN WAAR....

ER VOLGT EEN HEVIGE SLAG... OLAF EN RIWAN VOELEN HOE HET ROOSTER ONDER HEN WEGZAKT. ZIJ BELANDEN MET HET VALLENDE WATER OP EEN TWEEDE, DAARNA DERDE ROOSTER...

ALS HET WATER WEGGELOPEN IS DOOR HET DERDE ROOSTER ONTDEKKEN ZE DAT ZE ZICH IN EEN SOORT MET ZUURSTOF GEVULDE PUT BEVINDEN. ZE ONTDOEN ZICH VAN HUN ZUURSTOF-HELMEN.
DE OMGEKEERDE WERELD! NU ZITTEN WIJ IN EEN VISKOM, MAAR DE VISSEN ZWEMMEN ER BUITEN!

PLOTSELING NADEREN VOETSTAPPEN. EEN DER WANDEN WORDT GEOPEND EN ER VERSCHIJNT EEN VREEMD GEKLEDE JONGE VROUW...